Proletari din toate țările, uniți-vă!

AGRICULTURA NOUĂ

Anul II—Nr. 173
Vineri 23 decembrie 1955

4 pagini
Prețul 20 de bani

Organ al Ministerului Agriculturii și Silviculturii din R.P.R.

Trăiască cel de al II-lea Congres al Partidului Muncitoresc Romîn!

Sub conducerea partidului, înainte spre victoria socialismului

Astăzi, în Capitala țării încep lucrările celui de al II-lea Congres al Partidului Muncitoresc Romîn. In viața partidului și a întregului popor, Congresul care se deschide astăzi constituie unul din cele mai de seamă evenimente.

Intregul nostru popor a întîmpinat cu deosebită dragoste acest important eveniment. Gîndul de a închina partidului drag tot ceea ce-i mai bun și mai prețios, de a-i aduce în dar faptele lor, izbînzile lor în muncă, a însuflețit în aceste zile milioanele de oameni ai muncii cuprinși în avîntata întrecere socialistă și patriotică în cinstea Congresului. La Bicaz, în inima munților, acolo unde se construiește uriașa hidrocentrală care în fiecare an va da patriei 430 milioane Kw-ore de energie electrică, sau la Iași, pe șantierul unde s-a ridicat și a intrat în funcțiune prima fabrică de penicilină din țară, una din cele mai moderne fabrici de acest fel din sud-estul Europei, în minele din Valea Jiului sau în cetatea de oțel a Reșiței, în satele Oradiei sau în cele de pe întinsul Dobrogei, în fiecare oraș și sat, în fiecare colț de țară, zilele acestea, mai mult ca oricare altele, au fost bogate în înfăptuiri.

Partidului drag i-au închinat și-i închină victoriile sale eroica noastră clasă muncitoare, care a îndeplinit sarcinile producției industriale globale a planului cincinal cu aproape două luni înainte de termen. Partidului drag îi aduc în dar, cu prilejul Congresului său, minunate fapte și oamenii muncii de pe ogoare. Țăranii muncitori din zeci și sute de sate, colectivele a numeroase întreprinderi agricole socialiste pot raporta cu mîndrie partidului că și-au ținut angajamentul luat în cinstea Congresului. Răspunzînd chemării partidului, țăranii muncitori au lucrat cu multă rîvnă în această toamnă pentru a strînge în întregime rodul bogat al ogoarelor, pentru a pune bază trainică recoltei din anul viitor, și-au îndeplinit cu cinste îndatoririle față de stat. Mărturie grăitoare a răsunetului pe care l-a avut cuvîntul de îndemn al partidului în satele patriei noastre este faptul că în mai toate regiunile au fost întemeiate în aceste zile zeci și zeci de noi unități agricole socialiste, multe din ele purtînd ca semn al recunoștinței pe care masele țărănimii o nutresc față de partid, numele de „Cel de al doilea Congres al P.M.R."

Devotamentul și dragostea pe care poporul le poartă partidului clasei muncitoare izvorăsc din faptul că el este forța conducătoare în țara noastră, inițiatorul și organizatorul victoriilor noastre. Toate marile prefaceri înfăptuite în anii puterii populare, bucuria de a trăi într-o țară liberă și independentă, de a fi stăpîni pe munca și pe soarta noastră, bucuria de a ne făuri visele cu siguranța că ele vor deveni realitate, toate acestea le datorăm partidului.

In trecutul plin de suferințe, poporul nostru a cunoscut multe partide burgheze și dintr-o amară experiență s-a convins că acestea, indiferent de numele pe care-l purtau, nu reprezentau decît aceleași interese ale claselor exploatatoare. Singurul partid a cărui inimă a bătut mereu alături de inima poporului a fost partidul clasei muncitoare. In vremurile vitrege ale stăpînirii burghezo-moșierești, partidul comuniștilor a purtat neînfricat steagul luptei poporului pentru libertate și o viață mai bună, pentru pace și socialism.

După eliberarea patriei noastre de către glorioasa Armată Sovietică, partidul a condus poporul muncitor din victorie în victorie. Sub conducerea partidului, masele muncitoare au alungat de la putere clasele exploatatoare, au doborît monarhia și au făurit statul democrat-popular — cucerirea cea mai de preț a poporului nostru. Astăzi, în Republica Populară Romînă, fiecare om al muncii, fără deosebire de naționalitate, se bucură de cele mai largi drepturi și libertăți. Poporul muncitor este stăpînul uzinelor și al minelor, al băncilor și al șantierelor, oamenii muncii de la sate sînt stăpîni al pămîntului pe care-l muncesc. Sub steagul partidului, sub conducerea lui înțeleaptă și bucurîndu-se de sprijinul frățesc al Uniunii Sovietice și de roadele colaborării prietenești cu toate țările lagărului socialist, muncitorii și țăranii muncitori, intelectualii legați de popor, zidesc o țară nouă, își făuresc propriul lor viitor fericit.

Politica partidului, politică verificată ani de-a rîndul de practică, a devenit temelia întregii activități a statului și a maselor largi ale oamenilor muncii. Infăptuind această politică, poporul nostru a dobîndit succese remarcabile în toate sectoarele de activitate. Rod al acestei politici sînt strălucitele succese obținute pe tărîmul dezvoltării industriei și în primul rînd al industriei grele, temelia înfloririi tuturor ramurilor economiei naționale. Dezvoltarea industriei grele a făcut cu putință creșterea într-un ritm rapid a industriei producătoare de bunuri de larg consum, înzestrarea tehnică a agriculturii și o puternică creștere a producției agricole, ridicarea continuă a nivelului de trai al maselor muncitoare.

Ca rezultat al politicii juste a partidului nostru, în anii puterii populare, s-au petrecut mari schimbări și în viața satelor țării noastre. Incă de la nașterea sa, partidul clasei muncitoare s-a dovedit prieten și conducător de nădejde al maselor țărănimii muncitoare. Indată după eliberarea țării, partidul comuniștilor a dat un puternic sprijin țăranilor muncitori pentru a smulge pămîntul din mîinile moșierilor. Echipe de muncitori comuniști, veniți de la orașe, înfruntînd de multe ori chiar pericolul vieții împotrivirea moșierilor și a jandarmilor, au mers în fruntea țăranilor muncitori în acțiunea de împărțire a pămîntului moșieresc. S-a înfăptuit, astfel, visul de veacuri al țărănimii, milioanele de țărani muncitori devenind stăpîni ai pămîntului udat cu sîngele și sudoarea a zeci de generații de robi. Țăranii s-au putut convinge că între cuvîntul și fapta comuniștilor nu este nici o deosebire, că, sub conducerea partidului, jugul moșieresc a fost cu adevărat sfărîmat.

In focul luptei pentru reforma agrară, înfăptuită peste capul și în ciuda împotrivirii înverșunate a reacțiunii, grupată în jurul regelui, a partidelor maniste și brătieniste, s-a închegat alianța de nezdruncinat a clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare, alianță care a avut un rol hotărîtor în instaurarea puterii populare. In republica noastră populară, stat al muncitorilor și țăranilor, alianța clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare constituie temelia trainică a regimului democrat-popular. Astăzi, alături de muncitor, țăranul muncitor se simte pe drept cuvînt stăpîn în țara sa liberă, își spune cuvîntul și participă la conducerea treburilor obștești. Din rîndurile țăranilor muncitori sînt aleși deputați în sfaturile populare și în Marea Adunare Națională, se ridică conducători pînă în cele mai înalte posturi.

Sprijinul puternic acordat de partid și guvern, munca harnică a țăranilor muncitori, aplicarea pe scară tot mai largă a metodelor agrotehnice, au făcut să se obțină pretutindeni, pe ogoarele patriei, recolte îmbelșugate așa cum nu s-au obținut niciodată în trecut. Viața de azi a țăranilor muncitori nu se aseamănă nici pe departe cu viața chinuită, amară, din vremurile cînd stăpînii țării erau capitaliștii și moșierii.

Partidul, statul nostru, acordă un sprijin puternic țăranilor muncitori cu gospodării mici și mijlocii pentru ca aceștia să-și sporească producția agricolă, să-și ridice bunăstarea. In același timp, însă, partidul arată limpede țăranilor muncitori că folosirea din plin a mijloacelor mecanizate și a învățăturilor agrotehnicii care să ducă la un avînt al agriculturii, la recolte și mai bogate, la o viață de bunăstare și fericire se poate obține numai pe calea unirii țăranilor muncitori cu gospodării individuale în cooperative agricole de producție alcătuite pe baza liberului lor consimțămînt. Recoltele bogate, care în unele locuri se ridică pînă la 3.000 și 4.000 kg de grîu sau porumb la hectar, pe care le-au dobîndit multe din cele peste 6.000 de întovărășiri agricole și gospodării colective existente astăzi în țara noastră, cantitățile mari de produse pe care le duc acasă în fiecare an colectiviștii și întovărășiții harnici stau mărturie faptului că munca făcută laolaltă, pe întinderi mari de pămînt, cu ajutorul mașinilor și tractoarelor și după recomandările științei, este mult mai spornică decît munca în gospodăria individuală.

Intărirea și dezvoltarea sectorului socialist din agricultură, sporirea considerabilă a producției agricole-marfă a sectorului socialist, aceasta este în momentul de față principala sarcină pe care partidul o pune în fața oamenilor muncii și a activiștilor care lucrează la sate. Țărănimea muncitoare este chemată să aducă o contribuție tot mai însemnată la aprovizionarea orașelor, îndeplinindu-și la timp și în întregime toate obligațiile față de stat, valorificînd cantități tot mai mari de produse la cooperative și prin contractări.

Sub conducerea partidului, poporul nostru a dobîndit succese în toate domeniile de activitate. Oamenii muncii au înfăptuit și înfăptuiesc cu succes sarcinile primului plan cincinal, făcînd astfel un pas important pe calea construirii socialismului în patria noastră. In momentul de față, sărbătorind cu entuziasm importantul eveniment care are loc în viața partidului și a poporului nostru, masele muncitoare se pregătesc să înceapă lupta pentru realizarea celui de al doilea plan cincinal.

In înfăptuirea importantelor sarcini care stau în fața oamenilor muncii din patria noastră, de un ajutor neprețuit vor fi documentele celui de al II-lea Congres al partidului. Pe ordinea de zi a Congresului se află probleme de o excepțională însemnătate pentru mersul nostru înainte spre socialism. Congresul va asculta și va dezbate raportul de activitate al C.C. al P.M.R., raportul Comisiei centrale de revizie, va elabora directivele cu privire la cel de al 2-lea plan cincinal de dezvoltare a economiei naționale pe anii 1956—1960. Congresul va dezbate raportul cu privire la modificarea statutului P.M.R. și va alege organele centrale ale partidului.

Lucrările Congresului, documentele ce vor fi elaborate de organul suprem al partidului vor constitui programul unei noi și puternice înaintări a țării noastre pe calea avîntului economiei și culturii, pe calea făuririi bunăstării poporului. De aceea, alături de întreg poporul muncitor, țărănimea muncitoare, toți oamenii muncii din agricultură salută din toată inima cel de al doilea Congres al Partidului Muncitoresc Romîn, și-i doresc deplin succes în lucrările sale.

Sub steagul partidului, înainte, spre noi și noi succese pentru victoria socialismului în patria noastră!

PARTIDULUI

de Mihai Beniuc

Bătrînii ce cu mîndrie poartă
Lumina anilor în plete,
Bărbați voinici, stăpîni pe soartă,
Și mame, și copii, și fete,
Cu pieptul plin de bucurie,
Pe tot cuprinsul romînesc,
Voioși îți cîntă slavă ție,
Partid al celor ce muncesc!

Fierbinte inimă a țării
Nestinsă rază de la Lenin
Tu, din durerea-ncătușării
Intunecoaselor milenii,
Ne-ai arătat, prin gînd și faptă,
Prin jertfe de eroi, cărarea
Ce-a făurit, în luptă dreaptă,
Celor trudiți, eliberarea.

Slăvită fie-ntotdeauna
Și preamărite ziua, ceasul,
Cînd aprig înfruntînd furtuna
Tu, ne-nfricat, pornit-ai pasul
Ce-a pus pecetea înfrățirii
Intre viteji de la Carpați
Și-ntre eroii dezrobirii
Și ne-am făcut de-a pururi frați.

Tu scut și sabie ne-nfrîntă,
In glasul steagurilor tale
Străbuna vitejie cîntă
Venind din vremuri de răscoale
Schimbată azi întîia oară
Din milenară suferință
Și din robie milenară
In luminată biruință.

Tu dat-ai slobozie muncii
Pe-aceste plaiuri dunărene,
De-aceea rîd în soare pruncii
Și lacrimi au moșnegii-n gene,
Iar mame tinere-și dezmiardă
Cu dragoste cîntînd, odorul,
Furnale prind mai mari să ardă,
Rod mai bogat să dea ogorul.

Bătrîni ce cu mîndrie poartă
Lumina anilor în plete,
Bărbați voinici, stăpîni pe soartă,
Și mame, și copii, și fete,
Cu pieptul plin de bucurie
Pe tot cuprinsul romînesc,
Voioși îți cîntă slavă ție,
Partid al celor ce muncesc!

—o—

La deschiderea Congresului

de Rusalin Mureșanu

E ziua cînd pentru Partid răsună
Iubirea celor smulși din vremuri grele,
E marea zi cînd la Congres se-adună
Cei mai de seamă fii ai țării mele!

In ziua asta prima nea scînteie!
Sărbătoresc e-ntregii patrii portul!
Căci azi furnale, holde și condeie
Partidului, cinstit îi dau raportul.

Aici se făurește fericirea:
Furnale noi, uzine, planuri vaste,
Ca omul mai ușor să-nvingă firea
Spre luminarea vremurilor noastre!

Și însuși el, Partidul, ca un tată,
Noi trepte fericirii noastre-așază,
Și-n ziua asta mare, luminată
Poporului, vieții, raportează!

În dar partidului

★ ★

Cea mai mare producție de motoare

In întrecerea în cinstea Congresului partidului, colectivul sectorului de motoare al uzinelor „Ernst Thälman" s-a angajat să termine pînă în seara zilei de 22 decembrie cele 500 de motoare pentru tractoarele M.T.Z. pe care muncitorii și tehnicienii uzinei au hotărît să le dea peste planul anual. Datorită elanului cu care se desfășoară întrecerea socialistă, colectivul sectorului motoare și-a îndeplinit angajamentul înainte de termen, realizînd totodată acumulări peste plan în valoare de 340.000 lei.

In avîntul lor pentru a-și îndeplini angajamentul luat, muncitorii și tehnicienii sectorului motoare, îndrumați de partid, au realizat, în întrecerea în cinstea Congresului, cea mai mare producție. In primele 20 de zile ale lunii decembrie, ei au dat cu 96 la sută mai multe motoare decît în aceeași perioadă a anului trecut.

Mai mult ca-n orice zi

Inchinînd succesele lor celui de al II-lea Congres al partidului, constructorii de mașini agricole de la uzina „7 Noiembrie" din Craiova au organizat un însuflețit schimb de onoare.

Muncitorii uzinei au realizat în această zi cel mai înalt vîrf de producție, dînd produse în contul ultimelor zile ale lunii februarie 1956. Colectivul uzinei „7 Noiembrie" a raportat cu acest prilej partidului îndeplinirea și depășirea angajamentelor luate în cinstea Congresului, realizînd în această perioadă peste plan un număr de 25 de grape stelate, 137 de tăvălugi dințați și 24,3 tone de piese din fontă, punînd la dispoziția statului acumulări peste plan în valoare de 1.179.000 lei, față de 900.000, cît prevedea angajamentul.

Comuniștii — în primele rînduri

Uzinele Vasile Roaită... Muncitorii au început să sosească în uzină mai de dimineață ca de obicei. E ziua schimbului de onoare închinat celui de al II-lea Congres al partidului. Printre cei dintîi își iau posturile în primire lăcătușii Dumitru Barbu și Gheorghe Bucă, turnătorii Nae Alexandru și Ernest Moise, inginerul Alexandru Ungur și maestrul lăcătuș Dimitrie Lanovoi. După cîteva ore, prin stația de radioamplificare a uzinei se comunică primele rezultate ale întrecerii: în sectorul 3 lăcătușerie, comuniștii Ion Dumitrescu și Fratz Beches realizaseră cîte două norme.

Asemenea rezultate au fost obținute și în alte secții. Cea mai mare depășire a înregistrat-o brigada de turnători a lui Dumitru Ioniță, care a dat aproape de 3 ori mai multe piese decît avea planificat.

Bilanțul unei activități rodnice

Făcînd zilele acestea bilanțul activității lor de peste an, muncitorii, tehnicienii și inginerii gospodăriei agricole de stat Drăgășani, regiunea Pitești, raportează cu îndreptățită mîndrie partidului îndeplinirea și depășirea sarcinilor anuale de plan în toate sectoarele. Spre exemplu, în sectorul viticol planul a fost depășit cu 18 la sută, iar la cultura de portaltoi cu 135 la sută; la grîu, depășirea a fost de 43 la sută, la floarea-soarelui de 25 la sută etc.

Aceste însemnate realizări au creat posibilitatea ca gospodăria să-și respecte în termen cele 18 contracte economice încheiate cu diferite unități de stat, realizîndu-și planul de livrări în proporție de 113 la sută.

In ceea ce privește contractele încheiate de gospodăria noastră cu alte unități agricole pentru livrarea de material săditor viticol, planul a fost îndeplinit cu 104 la sută. Printre altele, au fost livrate 2.300.000 de butași de portaltoi și peste 300.000 de butași de viță altoită calitatea I.

Insemnate realizări au fost obținute și pe linia reducerii prețului de cost.

De pildă, la grîu prețul de cost a fost redus cu 10,30 la sută, la struguri cu 16,40 la sută, la coarde portaltoi cu 42,90 la sută, la viță altoită calitatea I cu 8,8 la sută etc.

Cu prilejul Congresului partidului, muncitorii și tehnicienii gospodăriei de stat Drăgășani își iau angajamentul să înalțe tot mai sus steagul întrecerii socialiste, pentru a obține în cel de al doilea cincinal succese și mai importante.

Aslan Ion
corespondent

38 noi întovărășiri agricole înființate în regiunea Cluj

Recoltele mari de cereale obținute de membrii întovărășirilor agricole din regiunea Cluj, ca, de pildă, 2350 kg de grîu la ha (întovărășirea din Lechința, raionul Luduș) sau 9500 kg de porumb știuleți la ha (întovărășirea Fundătura, raionul Gherla) conving pe tot mai mulți țărani muncitori că numai unindu-și pămîntul și lucrîndu-l în comun cu mijloace mecanizate și după metode agrotehnice înaintate pot dobîndi producții sporite la hectar.

In ultimele două luni, în cinstea celui de al doilea Congres al partidului, au fost înființate în această regiune 38 de noi întovărășiri agricole. Membrii întovărășirilor agricole din comunele Bogata de Jos, raionul Dej, Aghireșu, raionul Huedin, și Ghirolt, raionul Gherla, au dat întovărășirii lor numele de „Cel de al doilea Congres al P.M.R.".

In prezent, numărul întovărășirilor agricole din regiunea Cluj a ajuns la 250.

★

O săptămînă de muncă record

In cinstea celui de al II-lea Congres al partidului, mecanizatorii de la S.M.T. Tecuci, regiunea Bîrlad, au hotărît ca între 13—19 decembrie să organizeze o săptămînă-record la lucrările de reparare a utilajului.

La începutul acestei săptămîni, în scopul creării unor cît mai bune condiții de muncă, în hala de montaj au fost instalate 16 bancuri noi de lucru, dotate fiecare cu cîte o menghină; au fost puse în funcțiune o serie de dispozitive care ușurează mult procesul de producție. Printre acestea, se numără dispozitivul pentru alezarea bielelor pe borștangă, realizat de mecanicul de sector Dumitru Rotaru, dispozitivul de încercare a pompelor de ulei și ventilatoarelor și cel pentru scos rulmenții de pe axele planetare.

Elanul mecanizatorilor și condițiile bune de lucru ce le-au fost asigurate au făcut ca în săptămîna-record repararea utilajului agricol să se desfășoare cu deosebit succes. Lucrînd după metoda pe ansamble și subansamble de piese, recondiționînd numeroase piese de schimb și organe de tractor și chiar confecționînd în atelierul propriu diferite piese mărunte, mecanizatorii acestei stațiuni au reușit să-și depășească cu mult sarcinile de plan. Astfel, mecanicii Dumitru Coman II (la etalonarea pompelor de injecție), Valeriu Cantuzi la repararea motorașelor de pornire) și Dumitru Rotaru (la borștangă) și-au depășit în această săptămînă normele cu 110—125 la sută.

La sfîrșitul săptămînii-record organizată în cinstea Congresului partidului mecanizatorii au raportat terminarea reparațiilor generale la 7 tractoare, cărora li s-au și făcut rodajul și recepționarea. In aceeași săptămînă mecanizatorii care lucrează în sectorul mașinilor agricole au terminat de reparat 6 pluguri, 15 grape, 3 cultivatoare și 2 discuitoare.

I. LEȘEANU

Cu angajamentul îndeplinit

La începutul toamnei țăranii muncitori din comuna noastră s-au angajat, în cadrul unei adunări obștești, ca, în cinstea celui de al II-lea Congres al partidului, să-și achite pînă la 20 decembrie toate cotele datorate statului, precum și impozitul agricol pe anul în curs. In fruntea acestei acțiuni au fost comuniști ca Niculae Croitoru, Irina Cojocaru, Aristide Slănină și alții, care și-au achitat printre primii îndatoririle către stat. Exemplul lor, cît și munca de lămurire pe care au dus-o i-au antrenat în întrecerea patriotică pe toți țăranii muncitori din comună.

Astăzi, țăranii muncitori din Gugești sînt mîndri că pot raporta partidului îndeplinirea angajamentului luat și faptul că în întrecerea patriotică desfășurată în cinstea Congresului, comuna lor s-a situat printre comunele fruntașe pe raion la colectări și plata impozitului.

ION MUNTEANU
președintele comitetului executiv al sfatului popular al comunei Gugești, regiunea Bîrlad

Delegați la Congresul partidului

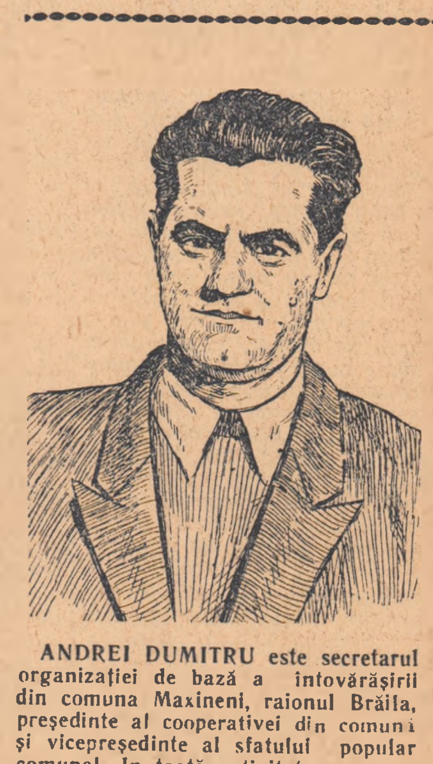
Membrii gospodăriei agricole colective din comuna Seimenii Mici, regiunea Constanța, se mîndresc pe bună dreptate cu realizările dobîndite în muncă de tov. GHEORGHE CILEAGĂ, brigadier zootehnic al gospodăriei. Datorită priceperii și interesului cu care lucrează, tov. Cileagă a dobîndit succese însemnate în munca sa. Sectorul creșterii oilor de care el răspunde s-a dezvoltat de la 100 la 500 de oi.

Inginerul agronom NICOLAE SUDITU este directorul gospodăriei agricole de stat Cotești, regiunea Bîrlad. Ca urmare a conducerii sale pricepute și a sprijinului primit din partea organizației de partid și a întregului colectiv de muncă, gospodăria de stat Cotești a devenit una din unitățile agricole fruntașe pe regiune. Despre toate aceste succese dobîndite de colectivul pe care-l conduce, tov. Suditu va raporta partidului în zilele Congresului.

MARIN D. OLTENICEANU se numără printre fruntașii recoltelor bogate din raionul Oltenița. Muncind cu hărnicie și aplicînd cu pricepere regulile agrotehnice, el reușește să obțină producții sporite la ha. Anul acesta, de pildă, el a scos o producție de 2.800 kg de grîu la hectar. De asemenea, tov. Olteniceanu a fost printre primii țărani muncitori din comuna Chirnogi, care și-au achitat în întregime cotele datorate statului.

ANDREI DUMITRU este secretarul organizației de bază a întovărășirii din comuna Maxineni, raionul Brăila, președinte al cooperativei din comună și vicepreședinte al sfatului popular comunal. In toată activitatea sa, tov. Dumitru se străduiește să se achite cu cinste de sarcinile ce-i revin. Cooperativa pe care o conduce este una din unitățile fruntașe pe raion. De asemenea el a adus un aport însemnat la electrificarea comunei și la lichidarea neștiinței de carte din comuna sa.

Invitați la lucrările celui de al II-lea Congres al P.M.R.

Zilele acestea, în Capitala țării noastre, București, au continuat să sosească delegații ale partidelor comuniste și muncitorești frățești de peste hotare, invitate să participe la lucrările celui de al II-lea Congres al P.M.R.

In ziua de 21 decembrie, a sosit la București delegația Partidului Comunist Chinez. Din delegație fac parte: Ciu De, secretar al Secretariatului C.C. al Partidului Comunist Chinez, vicepreședinte al Republicii Populare Chineze, vicepreședinte al Consiliului Apărării al R.P. Chineze, mareșal al R.P. Chineze; Nie Jun-cen, membru al C.C. al Partidului Comunist Chinez, vicepreședinte al Consiliului Apărării al R.P. Chineze, mareșal al R.P. Chineze și Liu Lan-tao, membru supleant al C.C. al Partidului Comunist Chinez, membru al Comitetului Permanent al Adunării Reprezentanților Populari pe întreaga China.

In cursul zilei de miercuri, au mai sosit în Capitală și alte delegații ale partidelor comuniste și muncitorești frățești. Astfel, a sosit delegația Partidului Comunist din Cehoslovacia, din care fac parte tovarășii Vaclav Kopecky, membru în Biroul Politic al Partidului Comunist din Cehoslovacia, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, și Krantisek Zupka, membru al C.C. al Partidului Comunist din Cehoslovacia, președintele Consiliului Central al Sindicatelor din R. Cehoslovacă.

Delegat al Partidului Comunist Italian este tovarășul Giovani Roveda, membru în Biroul Politic al Partidului Comunist Italian, senator. Iar din delegația Partidului Comunist din Israel fac parte tovarășii Zvi Arie Breitstein, membru al Biroului Politic al Partidului Comunist din Israel, redactor-șef al ziarului „Kol Haam"", și Saliba Khamis, membru al C.C. al Partidului Comunist din Israel, secretar de partid al districtului Nazaret.

Tot în cursul zilei de miercuri au mai sosit alte delegații ale partidelor comuniste și muncitorești.

PARTIDUL ne CONDUCE din VICTORIE în VICTORIE!

Alta-i acum viața țărancei muncitoare

N-am să uit niciodată vorbele spuse de chiaburul Ioan Marosi. In urmă cu vreo 20 de ani și mai bine, cînd tata s-a dus să-i ceară cu împrumut cîteva sute de lei, cu care să plătească taxele la școala din oraș pe care doream s-o urmez. „Ce-i trebuie unei muieri atîta carte? Destul să știe să citească și să se iscălească. Femeii i-i dat să stea la coada cratiței și să-și crească plozii".

Roabă la bogătani pînă se mărita, roabă la bărbat după aceea, bună numai pentru treburile casnice, așa era socotită țăranca muncitoare săracă pe vremea regimului burghezo-moșieresc. Trudind de tînără pe ogoarele chiaburilor și moșierilor, umilită de bărbat și copleșită de grija pentru viitorul copiilor, ținută departe de lumina culturii, în bezna prejudecăților și superstițiilor, țăranca muncitoare avea o viață chinuită, plină de necazuri, suspine, care-i curmau zilele în floarea vîrstei.

Pentru femeile muncitoare din țara noastră viața aceea de înjosire, mizerie și jignire, viață care oglindea disprețul regimului burghezo-moșieresc față de om, a rămas doar o tristă amintire. Partidul le-a deschis calea spre o viață nouă, luminoasă și liberă. Ie-a ajutat să devină stăpîne pe soarta lor, dîndu-le posibilitatea să contribuie cu toată priceperea și puterea lor de muncă la construirea socialismului. Astăzi, femeile muncitoare din țara noastră, bucurîndu-se de aceleași drepturi ca și bărbații, muncesc cot la cot cu ei în orice meserie. Alta-i acum munca și viața țărancei muncitoare.

Inainte vreme, fetele țăranilor muncitori, oricît de frumoase și deștepte ar fi fost, cu greu se puteau mărita dacă le lipsea zestrea. Acum, tinerele țărănci colectiviste, prin propria lor hărnicie și pricepere — care este cea mai trainică zestre — își asigură un viitor fericit, întemeind o familie bazată pe dragoste reciprocă și nu pe interes.

Femeile iau parte activă și la conducerea treburilor obștești, contribuind prin activitatea lor la întărirea și înflorirea gospodăriilor colective. Cine n-a auzit oare despre Maria Zidaru, fostă argată la curtea unui grof, pînă mai ieri neștiutoare de carte, astăzi președinta gospodăriei colective din satul Păulești, regiunea Baia Mare, membră în Comitetul permanent pentru apărarea păcii din R.P.R. și deputată în Marea Adunare Națională? Sau despre Lucreția Ilinca, vestita mulgătoare fruntașă din gospodăria colectivă din comuna Palazu Mare, regiunea Constanța?

Asemenea acestor colectiviste fruntașe sînt încă multe sute și mii de țărance muncitoare a căror muncă se bucură de o înaltă prețuire. Cu astfel de femei, harnice și pricepute, se poate mîndri și gospodăria noastră colectivă, unde ele reprezintă pe drept cuvînt o forță. Așa sînt, bunăoară, Silvia Nicula, membră în consiliul de conducere, și cele șase șefe de echipă, care, deși tinere, se dovedesc a fi pricepute și destoinice în organizarea muncii, îndrumarea oamenilor și aplicarea regulilor agrozootehnice. Un exemplu grăitor de hărnicie și de dragoste față de avuția obștească ni-l dă și mulgătoarea Ecaterina Tocaci. Deși în vîrstă și mamă a opt copii, ea a muncit zi de zi cu rîvnă, reușind să obțină în acest an, pînă la 1 decembrie, o depășire a planului la producția de lapte de vacă de aproape 15 la sută.

Avînd create condiții de muncă deosebite — grădiniță sezonieră și creșă pentru copii — femeile din gospodăria noastră participă la lucru zi de zi, în toate campaniile agricole, în proporție de sută la sută. In același timp, ele sînt agitatoare și propagandiste active în rîndul țărancelor muncitoare cu gospodării individuale, cărora le explică cu răbdare marile foloase pe care le aduce munca în gospodăria colectivă. Lor li se datorește, de altfel, în mare parte, atragerea în gospodărie, acum, de curînd, a încă 24 de familii de țărani muncitori.

Grijii pe care le-o poartă partidul și guvernul, țărancele muncitoare îi răspund prin fapte. Mărturie în această privință stă contribuția pe care femeile muncitoare de la sate o aduc în lupta pentru sporirea producției agricole, pentru îmbunătățirea traiului întregului popor muncitor.

DRAGHINA CURTU
președinta gospodăriei colective din comuna Semlac, regiunea Arad

Infrățiți în muncă – spre același țel

Astăzi, oamenii muncii din satele raionului nostru își amintesc cu nestinsă ură de exploatarea și asuprirea la care erau supuși în timpul odiosului regim burghezo-moșieresc. Pe vremea aceea, țăranii săraci din fostul județ Bihor, care reprezentau 55 la sută din populație, nu stăpîneau decît 5 la sută din suprafața de teren arabil, în timp ce moșierii și chiaburii aveau în proprietatea lor 63 la sută din pămîntul arabil al județului. Exploatatorii aparținînd diferitelor naționalități, ca groful Tisza sau prefectul maghiar Marcovici Carol, moșierul romîn Niște Iacob ori bancherul evreu Pincas, trăiau în lux și desfrîu și se înțelegeau de minune între ei cînd era vorba de asuprirea și exploatarea celor din a căror muncă neplătită își sporeau avuțiile. Fiindu-le teamă de unitatea și frăția oamenilor muncii de toate naționalitățile, care se închega treptat în focul luptei pentru un trai mai bun, moșierii și burghezii romîni, ca și cei maghiari, semănau vrajbă între truditorii de diferite naționalități printr-o sălbatică politică de dezbinare naționalistă și persecuție șovină.

După eliberarea țării noastre de către glorioasa Armată Sovietică, oamenii muncii de la orașe și sate, conduși de partid, au pornit să clădească o viață nouă. Călăuzindu-se după nepieritoarea învățătură marxist-leninistă, partidul, prin aplicarea politicii sale juste, a rezolvat în spirit marxist-leninist problema națională. Deplina egalitate în drepturi a minorităților naționale cu poporul romîn, consfințită și apărată de Constituția R.P.R., se înfăptuiește cu succes și în raionul nostru. Oamenii muncii aparținînd minorităților naționale participă la conducerea treburilor de stat economice, culturale etc., deopotrivă cu oamenii muncii romîni. Astfel, din organele raionale și comunale ale puterii de stat din raionul Oradea, fac parte 255 de deputați maghiari, 5 deputați germani și 5 deputați evrei. 50 de oameni ai muncii aparținînd minorităților naționale au fost aleși ca asesori populari. In comunele raionului nostru, cu sprijinul puterii populare, cultura națională a poporului romîn, ca și cea a minorităților naționale, înflorește continuu. In comunele raionului Oradea, dintr-un total de 99 de școli existente, 34 sînt școli elementare cu limba de predare maghiară.

Liberi și stăpîni pe soarta lor, oamenii muncii de toate naționalitățile își dovedesc dragostea fierbinte față de patria comună prin avîntul muncii lor creatoare pentru înfăptuirea țelului spre care-i conduce victorios partidul: construirea socialismului. Umăr la umăr, colaborînd și ajutîndu-se frățește, oamenii muncii romîni, maghiari, evrei și germani din fabricile și uzinele orașului Oradea, avîntați în întrecerea socialistă desfășurată în cinstea celui de al II-lea Congres al P.M.R., au produs peste plan 150.000 m. de țesături, 67.800 de perechi de încălțăminte, iar cei de la centrul mecanic Oradea și-au îndeplinit înainte de termen planul anual la fabricarea de piese și repararea tractoarelor și a celorlalte mașini agricole.

Cu sprijinul partidului și statului democrat-popular, în agricultura raionului se întărește și se dezvoltă sectorul socialist, în cadrul căruia țăranii muncitori de toate naționalitățile se întrajutorează, făurindu-și prin muncă unită și înfrățită, un trai îndestulat și luminos. 2.700 de familii de țărani muncitori cu peste 5.800 ha de pămînt s-au unit în zeci de gospodării colective și întovărășiri agricole. Colectiviștii romîni și maghiari din Santăul Mare — una din gospodăriile fruntașe pe regiune — au obținut anul acesta recolte de 2.306 kg la grîu, 7.000 kg de știuleți la porumb, 31.600 kg la sfecla de zahăr, precum și venituri bănești în valoare de cca 500.000 lei. Cu aceeași îndreptățită mîndrie vorbesc colectiviștii de aici și de colectivistul romîn Crețu Iosif, și de maghiarul Tolvay Imre, care sînt fruntași în muncă.

Desigur că dușmanii oamenilor muncii — foștii moșieri și fabricanți și îndeosebi chiaburii — mai încearcă prin diferite mijloace să răscolească și să reînvie prejudecățile naționaliste din conștiința oamenilor. De aceea, organizațiile de partid sînt îndrumate să combată orice încercări de subminare a frăției oamenilor muncii de toate naționalitățile, orice tendință de izolare naționalistă, să dezvolte formele de colaborare tovărășească și întrajutorare între toți cei ce muncesc, indiferent de naționalitate sau rasă. Numai pe această cale, unitatea și frăția de nezdruncinat ce s-a făurit între poporul romîn și minoritățile naționale se va întări necontenit în interesul construirii socialismului și înfloririi patriei comune.

ALEXANDRU FAZEKAȘ
secretar al Comitetului raional de partid Oradea, regiunea Oradea

O MISIUNE NOBILĂ

Intreg poporul nostru muncitor trăiește astăzi o zi de mare sărbătoare: deschiderea celui de al doilea Congres al P.M.R.

In întîmpinarea acestui important eveniment, toți oamenii muncii din patria noastră au muncit cu entuziasm deosebit pentru a putea raporta astăzi partidului că, în cinstea Congresului, au obținut noi și importante victorii pe linia întăririi și înfloririi patriei noastre și a construirii orînduirii socialiste.

Avîntul care a cuprins în aceste zile pe muncitorii, țăranii muncitori și intelectualii patriei noastre este o dovadă vie a dragostei și devotamentului poporului nostru față de partid, conducătorul și inspiratorul victoriilor noastre.

Oamenii de știință — cercetătorii liberi în țara noastră liberă — au simțit din plin sprijinul și îndrumarea partidului pentru desfășurarea activității lor creatoare. Insușindu-și ideologia clasei celei mai înaintate, teoria marxist-leninistă, însușindu-și metoda dialectică de cercetare și concepția materialistă de interpretare a fenomenelor din natură și societate, ei au putut să obțină succese importante care ridică activitatea științifică la nivelul măreților sarcini ale construirii socialismului, făcînd-o cunoscută și peste hotare.

Aceste succese, care au ridicat prestigiul țării noastre și al oamenilor ei de știință pe culmi neatinse în trecut, n-ar fi fost posibile fără ajutorul neprecupețit al partidului, fără îndrumarea lui permanentă. Condițiile materiale create de partid și guvern cercetătorilor, grija pentru creșterea de noi cadre de cercetători constituie doar un aspect al sprijinului acordat științei în statul nostru democrat-popular.

Să facem o comparație între învățămîntul superior din trecut și cel de azi: în trecut, aveam doar 4 facultăți în care se formau cadre pentru agricultură. Azi avem 16. De unde în trecut aveam cel mult 200—300 de absolvenți de institute superioare agricole, azi avem cîteva mii.

Partidul a știut să îmbine armonios vasta experiență a cercetătorilor mai vîrstnici cu elanul tineresc al celor ieșiți de curînd de pe porțile facultăților. Partidul ne-a îndrumat pe noi, cercetătorii, să ne călăuzim activitatea după sarcinile imediate ale construirii socialismului, să rezolvăm problemele care se ridică în munca de fiecare zi a construcției pașnice. Munca noastră a devenit astfel, datorită îndrumării înțelepte a partidului, factor activ în făurirea vieții noi.

Orientarea științei spre rezolvarea problemelor practice a îmbogățit conținutul activității noastre. Știința a devenit o știință militantă. Oamenii de știință au devenit constructori. Barierele care despărțeau în trecut pe savanți de poporul lor au fost sfărîmate. Astăzi, pe marile șantiere, în uzine, pe ogoare, găsim, alături de muncitorii și tehnicienii din producție, și oameni de știință. Ei rezolvă acolo, pe loc, problemele dificile ce se ivesc în diferitele procese de producție.

In toate domeniile de activitate, s-a ajuns la un volum foarte mare de cercetări legate de problemele pe care le ridică practica. Institutul de cercetări agronomice s-a mărit de două ori și lărgit suprafața cîmpurilor de experiență. Au fost înființate patru stațiuni pentru specialități noi și a crescut de patru ori volumul temelor luate în cercetare.

Rezolvarea unor probleme de mare însemnătate pentru sporirea producției agricole, ca, de exemplu, raionarea și ameliorarea unor soiuri de plante, obținerea unor soiuri mai rezistente și mai productive în diferite condiții de sol și climă din regiunile naturale ale țării constituie mîndria cercetătorilor care activează pe tărîm agricol.

Colaboratorii secției de ameliorarea plantelor din I.C.A.R. au reușit, datorită condițiilor create de partid, să dea agriculturii țării noastre soiuri noi de grîu, orz, ovăz, porumb, cînepă, in pentru ulei etc. Astfel, la grîul de toamnă au fost create soiurile Bărăgan 77 pentru regiunea de stepă și Tg. Frumos 16 pentru Moldova. La grîul de primăvară, soiul Academia R.P.R. 48, iar la orzoaică, soiul Tg. Frumos 240. La ovăz, au fost create soiurile Tg. Frumos 9 și I.C.A.R. 878. La porumb s-au stabilit 7 combinații pentru producerea seminței hibride, iar soiurile părinți au fost raionate în diferitele regiuni naturale din țară. La cînepă, a fost creat soiul I.C.A.R. 42-118, iar la inul pentru ulei a fost creat soiul Deta. S-au creat două soiuri de sfeclă de zahăr: Lovrin 532 și C. T. 34.

Partidul și guvernul răsplătesc cu prisosință activitatea oamenilor de știință. Mulți au fost decorați sau distinși cu titlul de Laureat al Premiului de Stat. Anul trecut, de pildă, s-a acordat titlul de Laureat al Premiului de Stat pentru lucrări realizate în 1953 unui mare număr de cercetători, printre care 23 de cercetători în domeniul științelor agricole, 11 chimiști, 10 medici, 2 matematicieni etc.

Mulțumind partidului pentru imensul său sprijin material și ideologic, pentru prețuirea acordată oamenilor de știință, noi ne angajăm să nu precupețim nici un efort pentru îndeplinirea cu cinste a nobilei misiuni de cercetător. Vom fi și de acum încolo alături de muncitori și țărani, în primele rînduri ale constructorilor socialismului. Astăzi, cu prilejul deschiderii Congresului, gîndurile noastre se îndreaptă mai mult ca oricînd cu dragoste și recunoștință spre partidul comuniștilor, spre partidul care-i învață pe oamenii de știință să-și pună toate cunoștințele și toate forțele în slujba poporului lor, a progresului social și a păcii, care-i îndeamnă să cuteze către o viață cu orizonturi tot mai largi și să lupte pentru triumful ei.

Ing. M. DOUCET
Laureat al Premiului de Stat
șef de sector I.C.A.R.

Contribuția noastră

Au trecut numai doi ani de cînd am terminat facultatea de agronomie și iată-mă un om respectat și prețuit în comunele din raza punctului agricol de care răspund. Ce-i drept, la început, munca n-a fost de loc ușoară. Oamenilor le venea greu să părăsească metodele obișnuite de lucrare a pămîntului. Mi-am dat seama că pentru a-i convinge de foloasele aplicării agrotehnicii e nevoie să le demonstrez aceasta prin fapte, prin exemple vii. In acest scop am organizat la gospodăria colectivă „Filimon Sîrbu" din comuna Gorneni o cultură comparativă cu șapte hibrizi de porumb, pentru a vedea care este cel mai productiv în condițiile locale.

Sporul de producție de 400 kg de boabe la ha, obținut de la hibridul realizat prin încrucișarea soiurilor I.C.A.R.-54 și Moara Domnească, i-a convins pe colectiviști să însămînțeze în anul viitor numai porumb hibrid.

Experiența mea de pînă acum m-a făcut să-mi dau seama că oamenii sînt dornici să-și însușească cît mai multe cunoștințe agrotehnice, pentru a le putea aplica în lucrarea pămîntului. De aceea, atît prin munca de lămurire pe care o duc de la om la om, cît și în cadrul cercurilor agrotehnice din Mihăilești și din Buda a căror lectoră sînt, eu caut să cultiv acest interes al țăranilor muncitori și să le demonstrez prin exemple practice, chiar pe ogoarele lor, superioritatea metodelor agrotehnice. Mai am încă, desigur, multe de făcut. Privesc însă cu încredere viitorul, pentru că sînt hotărîtă să urmez ca și pînă acum îndrumările partidului, care ne cere nouă, agronomilor, să ne îmbogățim mereu cunoștințele, să nu le aplicăm șablon, ci în funcție de condițiile locale și mai ales să ținem o strînsă legătură cu masele de țărani muncitori, din a căror îndelungată experiență avem, la rîndul nostru, de învățat.

Acum, cu prilejul Congresului partidului, îmi exprim această hotărîre ca pe un angajament pentru a cărui îndeplinire nu voi precupeți nici un efort.

Ing. agronom DOINA RACEU
șefa punctului agricol Mihăilești, regiunea București

Prețuirea muncii libere

In sala de festivități a Prezidiului Marii Adunări Naționale, cinci oameni simpli, veniți din colțuri diferite ale țării, primeam înaltul titlu de Erou al Muncii Socialiste.

Ce făcuserăm noi de meritam această deosebită prețuire? Fiecare la locul nostru muncisem așa cum ne poruncise simțirea noastră de oameni liberi.

...Imi aduc aminte ca acum. Abia venisem la gospodăria din Coțușca — asta a fost în 1949 — cînd au fost aduse aci 49 de vaci. „Sînt reformate, să le îngrășați și să le trimiteți la abator" — sta scris în hîrtia dată de însoțitor directorului. Vacile mi s-au părut tinere, de rasă bună — Simmental — dar erau, ce-i drept, tare pricăjite. Și atunci mi-am spus: de tăiat și trimis la abator nu-i lucru greu. De ce să facem așa? Vacile astea sînt averea statului, adică a noastră, a poporului. Mai folositor ar fi să le îngrijim cumsecade și să le facem bune de lapte.

Bineînțeles, că un asemenea gînd nu mi-ar fi venit în urmă cu cîțiva ani, pe cînd eram văcar la Brăiiescu, moșierul. Mi-ar fi fost tot una dacă în buzunarul trîntorului ar fi intrat bani mai mulți sau mai puțini. Eu tot numai cu sudălmi și batjocură mă alegeam.

Conducerea gospodăriei a acceptat propunerea mea. M-am apucat de lucru hotărît să nu mă dau bătut, deși aveam de înfruntat multe greutăți: grajduri vechi, prin care vîntul sufla în voie, nutrețuri puține și nu prea bune. Unii tovarăși m-au ajutat, alții mă priveau cu neîncredere.

Producția de lapte a început însă să crească. Și, o dată cu aceasta și salariile îngrijitorilor.

Intr-o seară, secretarul organizației de bază din gospodărie s-a apropiat de mine și mi-a întins o broșură: „Din experiența noastră în creșterea vacilor de lapte" citii la lumina lămpii. Era scrisă de președintele unui colhoz vestit din Uniunea Sovietică.

Vara următoare, fiecare din vacile aduse altădată pentru reformă dădea în medie peste 10 litri de lapte zilnic. Aceasta era un succes, mai ales dacă ținem seama că, prin părțile noastre, 6-7 litri de lapte pe zi de la o vacă înseamnă o producție mare.

— Asta-i tot ce-am putut face, mai departe nu putem merge — spuneau unii.

Eu eram însă de altă părere. Organizația de bază, comuniștii, m-au sprijinit. Am organizat, printre altele, pășunatul de noapte, mulsul de 4 ori pe zi. Ne-am apucat de construirea grajdurilor, a silozurilor pentru nutreț. Cînd întîmpinam greutăți pe care nu le puteam birui singuri, simțeam ajutorul raionului și regiunii de partid. Și astfel lucrurile au mers din ce în ce mai bine. Anul trecut, de la fiecare din vacile pe care le-am îngrijit am obținut peste 6.000 litri de lapte. Gospodăria noastră a realizat planul cincinal la producția de lapte încă din luna iunie 1955.

Munca tuturor îngrijitorilor de vaci din gospodăria noastră este răsplătită din plin. Amitrului, Vlad Pislaru, Ion Gîtej și alții au fost decorați cu ordine și medalii.

Cît despre mine, ce aș mai avea de spus: eu, văcarul din trecut, înjosit și neluat în seamă, port înaltul titlu de Erou al Muncii Socialiste și, ca deputat în Marea Adunare Națională, sînt chemat să particip la activitatea celui mai mare sfat al țării. Poate fi o mai mare răsplată și cinstire a muncii unui om? Desigur că nu. Pentru toate acestea, eu am a-i mulțumi din toată inima partidului nostru iubit, pentru al cărui țel — bunăstare și fericirea poporului — voi munci și de acum înainte din toate puterile mele.

CONSTANTIN ADOCHIȚEI
Erou al Muncii Socialiste,
maestru crescător de animale
la G.A.S. Coțușca-Suceava

TOTUL PENTRU OM

In toamna anului 1944, într-o localitate din Ardeal, nu departe de linia frontului antihitlerist, am văzut întîia oară ziarul „Scînteia". N-am să uit niciodată cu cîtă curiozitate, cu cîtă bucurie și speranță a fost citit de soldații care plecau pe front. Era în gara Vințu de Sus. Nu știu cine adusese acest ziar, dar îmi amintesc că în jurul celui care citea din el se adunaseră soldații buluc, ascultînd citirea înflăcăratelor chemări la o viață nouă. Mulți dintre soldații aceia vor fi fost în civilie oameni necăjiți, argați pe moșiile boierești, țărani săraci. Unii dintre ei vor fi aflat atunci pentru prima oară cine e și ce vrea partidul comuniștilor. Unii dintre ei vor fi aflat atunci tot pentru prima oară din ziarul „Scînteia" că pămînturile nu sînt hărăzite a fi stăpînite pentru totdeauna de moșieri și că pămîntul trebuie să fie al celor ce-l muncesc. N-am să pot uita vreodată cuvintele rostite atunci de către unul din soldați: „De acum avem și noi un partid al nostru". Era, în cuvintele acelui soldat, înțelegerea adîncă a vremurilor ce aveau să vină, vremuri de luptă și victorii pentru ridicarea celor oropsiți de veacuri.

Iată, au trecut 11 ani de atunci. An de an, lună de lună, sub conducerea partidului comuniștilor, oamenii muncii au obținut victorii strălucite. Au fost izgoniți moșierii și fabricanții; pămîntul a fost împărțit țăranilor muncitori; fabricile au devenit bun comun al întregului popor. Plugul de lemn, grapa de mărăcini au dispărut de pe ogoare.

Comuniștii au fost aceia care au spus: va trebui să construim tractoare și pluguri, combine și semănători. Va trebui să făurim o agricultură nouă, mecanizată și puternică. Și iată că azi avem sute de stațiuni de mașini și tractoare, avem mii de tractoare și mașini agricole moderne. Iată că azi avem și zeci de fabrici noi în care se făuresc aceste mașini.

Partidul comuniștilor a deschis țărănimii muncitoare drum spre o viață nouă, bunăstare și lumină. In S.M.T.-urile și gospodăriile de stat din patria noastră, foștii argați la conacele boierești, fostele slugi, bătute altădată cu biciul vătafului ori cu patul armei de către jandarm, stau astăzi la volanul tractorului și combinei, conduc motoarele uzinelor electrice sătești, zidesc construcții gospodărești și culturale de tot felul, schimbînd înfățișarea satelor, redau agriculturii noi terenuri, folosesc știința și dobîndesc cu ajutorul ei an de an recolte record.

Știți cum trăia în trecut ciobanul Andrei Apolzan din Pietroiu? Era slugă la un oier bogat. Dormea iarna învelit în cojoc sub cerul liber. Il acopereau ninsorile, îl pătrundea gerul pînă la os, îl murau ploile, iar stăpînul îl bătea și-l lăsa adeseori flămînd ca pe un cîine. Duceți-vă acum la G.A.S. Pietroiu, lîngă Fetești, și întrebați de Andrei Apolzan. Veți afla că acum a devenit un tehnician priceput, în grija căruia sînt date aproape 15.000 de oi. Tînărul căruia odinioară stăpînul îi spunea în bătaie de joc „mă, prostovane", a învățat carte, a învățat să îngrijească oile după metodele zootehnice înaintate, a călătorit în acești ani prin Uniunea Sovietică și a devenit unul din oamenii de nădejde ai gospodăriei de stat din Pietroiu.

In cel mai depărtat sat al patriei noastre, a prins viață cuvîntul partidului comunist. Ce a spus de la bun început partidul? Vrem să făurim o viață nouă. Vrem să nu mai fie neștiutori de carte. Vrem să luptăm împotriva molimelor, împotriva morții. Vrem să zidim cămine culturale, șosele și poduri, case de naștere și creșe. In numai zece ani de zile s-au înființat la sate peste 1400 de case de naștere. In 1938, nu erau decît două. S-au înființat peste 10.000 de cămine culturale și peste 12.000 de biblioteci sătești, cu peste 8 milioane de cărți. Te duci acum în orice sat vrei și întrebi: Cîți învățători sînt la dumneavoastră? Și ți se răspunde: trei sau patru sau zece. Azi avem de două ori mai mulți învățători decît în trecut. Și neștiința de carte e aproape în întregime lichidată. In sute de sate au fost înființate cinematografe și duminica țăranii merg la filme ca și orășenii. In nenumărate sate a fost introdusă lumina electrică.

Partidul comunist a spus: țărani muncitori, dacă vreți să dobîndiți o viață omenească și îmbelșugată, uniți-vă în gospodăriile colective. Și iată că în miile de gospodării agricole colective, țăranii dobîndesc recolte nemaipomenite altădată, trăiesc o viață din ce în ce mai îmbelșugată, podul le e plin de bucate, își zidesc case noi în locul celor vechi, își cumpără mobilă și aparate de radio, mașini de cusut și îmbrăcăminte, își dau copiii la învățătură înaltă.

Aceste înfăptuiri au întărit zi de zi convingerea oamenilor muncii că tot ce face partidul, întreaga sa luptă este spre binele și fericirea lor. De aceea, cel de al doilea Congres al partidului care s-a deschis azi în capitala țării este sărbătoarea întregului nostru popor.

Oamenii muncii din țara noastră văd în comuniști pe făuritorii viitorului, pe purtătorii neînfricați ai făcliei progresului. Din mintea tractoristului Constantin Paraschiv, proaspăt candidat de partid, care, în întrecerea organizată în cinstea Congresului, a pășit de mult peste hotarul celor 1.000 de hantri, nu se va șterge niciodată dragostea adîncă pentru comuniști. Ei l-au ajutat să devină, dintr-un simplu flăcău de țară, un tractorist vestit.

Țăranii muncitori din satele raionului Călmățui și ale regiunii Hunedoara și-au manifestat dragostea și recunoștința adîncă pentru partid prin îndeplinirea în întregime a obligațiilor lor către stat.

Dar cîte pilde de înălțătoare dragoste nu se pot aduce! Să amintim numai de tinerii constructori ai liniei ferate forestiere Tîrgu Jiu-Tismana, sau de tuneliștii de la Bicaz. Cine le-a dat puteri să taie drum în stînca de granit? Cine le-a alungat oboseala după ore multe de muncă încordată? Răspunsul e unul singur. Dragostea, nețărmurita dragoste pentru partid și înțelegerea limpede a faptului că tot ce se făptuiește azi în țară e spre fericirea omului.

Astăzi, vor țăcăni neîncetat aparatele de telegrafiat. Din Botoșani și Turnu Severin, din satul pierdut între apele capricioase ale deltei și din cătunul aciuat de veacuri lîngă un izvor din munții Apuseni, oamenii muncii vor trimite Congresului mii, zeci de mii de mesaje purtătoare ale dragostei lor față de partidul comuniștilor. Vor fi aceste mesaje purtătoare ale recunoștinței poporului; pentru toate cîte s-au înfăptuit în țară, pentru viața cea nouă, pentru viitorul luminos, spre care partidul ne conduce cu pricepere și înțelepciune.

PETRU VINTILĂ
scriitor

Pămîntul este al celor ce-l muncesc

S-ar cuveni, cu prilejul unei sărbători, ca aducerile aminte despre viață să fie din cele mai frumoase. Prea amar mi-a fost însă traiul, prea chinuită viața, ca să pot uita atît de repede toate cîte am îndurat.

Eram încă copil, cînd tata m-a luat la muncă pe moșia boierului Constantin Cantacuzino, care stăpînea multe mii de hectare. Numai prin părțile noastre avea vreo 2.000. Munceam cot la cot cu oamenii în toată firea și, drept mîncare, primeam zi de zi aceeași fiertură de buruieni și același cocoloș de brînză mucedă. Intr-o vară, la secere, taică-meu s-a stins ca o lumînare.

In primăvara aceea furtunoasă a lui '45, am auzit pentru prima oară cuvintele acestea: „Pămîntul e al celor ce-l muncesc". Le spusese Gheorghe Popa din satul Mihăilești, președintele comisiei de împroprietărire din comuna noastră, cînd a bătut primul țăruș pe moșia boierească.

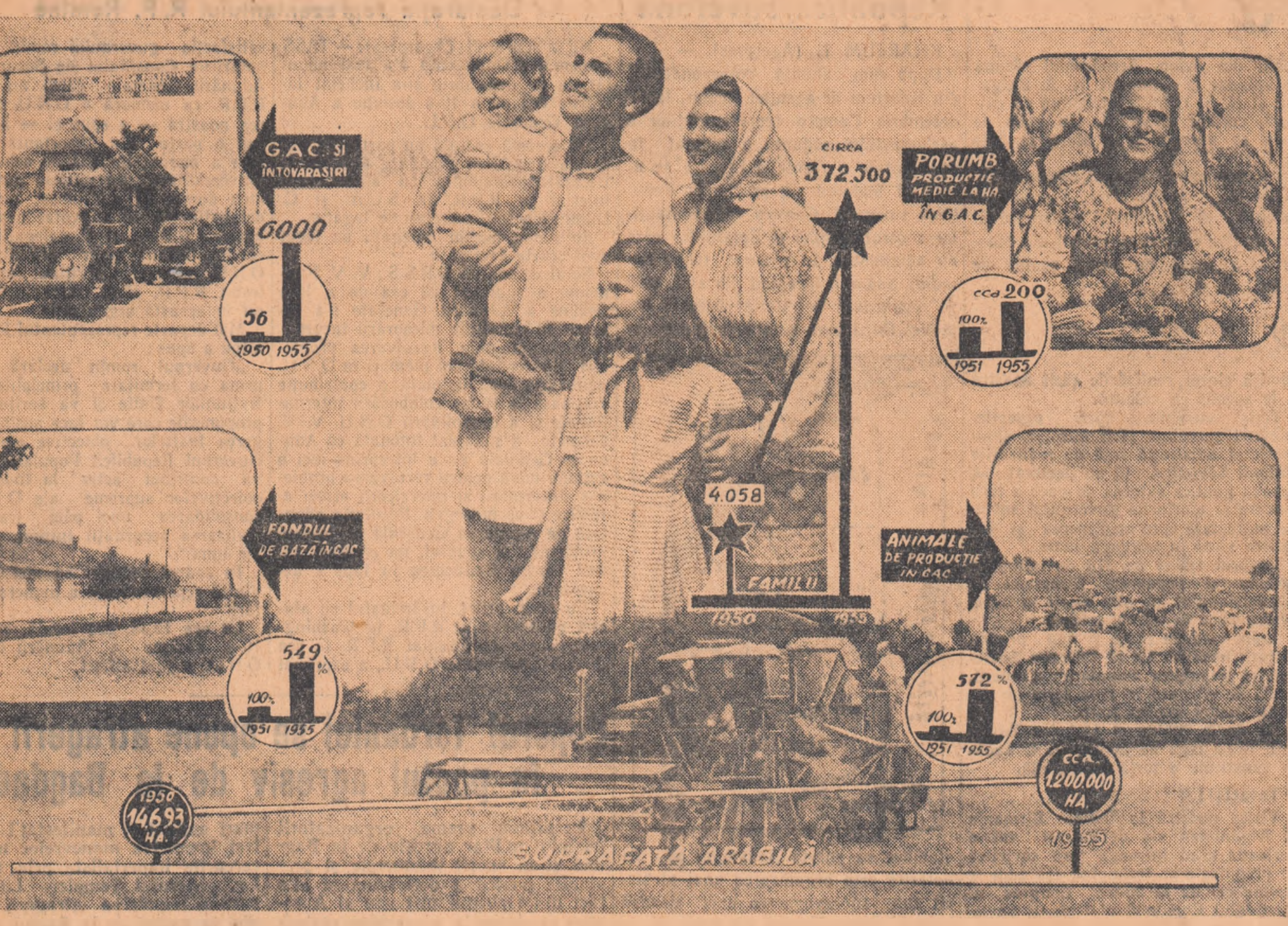
Cele 2,75 ha pe care le-am primit le-am lucrat cu ajutorul tractoarelor S.M.T.-ului Bărcănești. Sămînța de calitate am primit-o de la stat. Pînă și plugăria — altfel de cum o știam eu — după metode noi aducătoare de rod bogat, am învățat-o de la cursurile înființate în comuna noastră prin grija partidului. Anul ăsta, de pildă, am scos de pe 1 ha 1.800 kg de grîu și de pe 0,75 ha, 4.200 kg de porumb boabe. Am dat partea cuvenită statului, mi-am oprit pentru sămînță și hrana familiei, iar prisosul l-am vîndut. Cu banii luați, mi-am acoperit unele nevoi gospodărești. In toamna asta, mi-am terminat casa cea nouă cu 4 încăperi. Ograda nu mai mi-e pustie: am 2 cai, o vacă și 6 oi. Amîndoi copiii, și fata, și băiatul, urmează școala la oraș. Eu am fost ales deputat în sfatul popular comunal și mă străduiesc după puterile mele să lupt pentru înflorirea comunei noastre.

De curînd, m-am întîlnit cu Gheorghe Popa, fostul președinte al comisiei de împroprietărire din comuna noastră. I-am spus că se vede treaba că-i place munca asta de președinte, de vreme ce și acum aceeași treabă face: e președintele gospodăriei colective „8 Martie" din satul Mihăilești. Am rîs amîndoi și apoi i-am spus ce aveam de mult pe suflet, că doresc să fie și în comuna noastră colectivă. Oameni de nădejde sînt. Unii mai șovăie încă. Tocmai de aceea am vrea să venim cu toții în vizită la ei, la gospodăria lor colectivă din Mihăilești, să vadă și ceilalți cum stau lucrurile. Ne-a poftit bucuros și mi-a promis tot ajutorul.

Vom face această vizită cît de curînd; iar peste puțină vreme, vom putea aduce la cunoștință partidului că și noi, cei din Rîfov, am pășit pe calea cea nouă ce duce spre belșug și bună stare.

ION MATEI
țăran muncitor comuna Rîfov, regiunea Ploești

Pe calea cooperativizării agriculturii

In anii primului plan cincinal, ca urmare a industrializării socialiste a țării noastre și a politicii juste a partidului față de țărănime, s-a dezvoltat mult sectorul socialist-cooperatist al agriculturii. Sute de mii de familii de țărani muncitori, urmînd îndemnul partidului, au pornit cu încredere pe drumul vieții noi, intrînd în diferite forme ale cooperației de producție agricolă. Pînă în prezent, în țara noastră au luat ființă peste 6000 de gospodării colective și întovărășiri agricole și peste 3000 asociații simple ale țăranilor muncitori.

Lucrînd pămîntul în comun, pe tarlale întinse, fără haturi, cu ajutorul tractoarelor și mașinilor agricole puse la îndemînă de stat prin S.M.T.-uri și aplicînd metodele recomandate de știința agrotehnică, membrii gospodăriilor colective și întovărășirilor agricole au dobîndit an de an recolte cu mult mai mari decît țăranii muncitori din sectorul individual. Gospodăriile colective și întovărășirile agricole s-au întărit și dezvoltat din punct de vedere economic-organizatoric, asigurînd membrilor lor venituri tot mai mari.

Viața tot mai îmbelșugată și fericită pe care și-o făuresc colectiviștii demonstrează fără putință de tăgadă că singura cale care poate scăpa definitiv țărănimea muncitoare de nevoi și de exploatarea chiaburească și îi poate asigura o viață îndestulată, este calea pe care i-o arată partidul, calea marii gospodării agricole socialiste.

A biruit cuvîntul partidului

Intr-o zi însorită din toamna aceasta, cind mustul da în fiert, iar clăcile la desfăcutul porumbului din foi se țineau lanț, la sediul organizației de partid din comuna Afumați a sosit un om smolit la chip. In fața sediului îl așteptau Ilie Zane, secretarul, Gheorghe Mihai și Anica Anghel. Pe semne că cei trei știau de sosirea noului musafir Au intrat de indată în sediu și n-au mai ieșit de acolo pînă către miezul nopții.

ORICE INCEPUT E GREU

In seara aceea, după discuții aprinse, s-a constituit comitetul de inițiativă pentru formarea unei gospodării colective în Afumați. Negriciosul, care nu era altcineva decît instructorul comitetului raional de partid Brănești, s-a statornicit în comună. Impreună cu Ilie Zane sau cu Gheorghe Mihai, cu Anica Anghel sau cu Marin Vlad, el a început să ducă muncă de lămurire de la om la om, arătînd țăranilor muncitori care-i rostul colectivei, cum se muncește aici, cum anume se împart veniturile și multe altele.

Cei mai mulți țărani muncitori se arătau bucuroși să poarte discuții cu instructorul de partid, iar unii dintre ei căutau chiar inadins prilejul să cunoască de la dînsul cît mai multe probleme în legătură cu gospodăria.

Munca de formare a colectivei părea, de aceea, la început, destul de ușoară. Intr-o săptămînă, pe biroul lui Gheorghe Mihai, președintele comitetului de inițiativă, se strînseseră 13 cereri. A mai trecut o săptămînă și numărul cererilor a rămas același. Tot 13 cereri erau și peste o lună. Ce se întîmplase? De ce țăranul muncitor care promitea seara „mîine vin cu cererea" nu mai era de găsit a doua zi? Nu cumva comuniștii uitaseră de chiaburi sau îi socotiseră prea slabi pentru a se împotrivi? Intr-o adunare de partid, convocată în grabă, comuniștii au căutat răspuns la aceste întrebări. Atunci ei au aflat că pe unii chiaburi i-a prins așa, dintr-o dată, „dragostea" față de viitorul rudelor lor. Cîte minciuni nu le-au spus chiaburii rudelor lor despre colectivă, cîte n-au făgăduit celor slabi de înger, cîte mîrșăvii n-au pus la cale pentru a împiedica înființarea ei! Socoteau că doar, doar, vor putea opri pe țărani să alcătuiască colectivă. N-au reușit însă. Cei care-și aplecaseră urechea la șoaptele veninoase ale chiaburilor au fost lămuriți să înțeleagă cine le vrea binele și cine le vrea răul. Astfel, uneltirile dușmanilor au fost rînd pe rînd demascate.

Numărul cererilor a început să crească. Pînă duminică, 18 decembrie, se strînseseră 22. De la regiune sosise aprobare pentru constituirea gospodăriei. O nouă colectivă, a 14-a, luă ființă în raionul Brănești.

IN SEMN DE RECUNOȘTINȚA

Duminică, gospodăria a fost inaugurată cu 22 de familii. La sărbătoarea noilor colectiviști au venit oaspeți din Găneasa și Vasilați, din Fundulea și București. Niciodată ulițele comunei Afumați n-au fost călcate de atîția oameni. Și niciodată n-a cunoscut comuna o sărbătoare mai mare. Oaspeții au adus daruri. Nu prea multe, nu prea mari, dar date din inimă.

Gospodăria a primit numele „Al doilea Congres al P.M.R." Prin numele acesta, propus de comuniști, colectiviștii din Afumați își manifestă dragostea nețărmurită pentru partid, încrederea nestrămutată că drumul pe care merg din îndemnul lui este cel just, drumul bunăstării. Apropierea Congresului partidului a fost pentru ei imbold în lupta pentru crearea gospodăriei. Nu și-au cruțat forțele nici Ilie Zane, nici Gheorghe Marin, nici Anica Barbu, pentru ca, pînă în ziua Congresului, ei să poată raporta partidului că și în comuna Afumați țăranii muncitori au pus trainică temelie vieții noi.

Cînd sărbătoarea înființării gospodăriei era în toi, trei țărani muncitori au cerut să fie primiți și ei în colectivă.

— Eu ziceam să mai aștept pînă veți pune pe roate gospodăria, că de, se știe, la început e greu, a spus bătrînul Gheorghe Voicu, cînd și-a trecut numele pe hîrtie în dreptul numărului 23. Dar... sfătuindu-mă cu nevasta și văzînd și bucuria voastră, mi-am zis că nu-i cinstit să stau pînă veți birui voi greul.

După el, în dreptul numărului următor, a iscălit Elena Tonciu, iar ultima, Jeana Șt. Voicu.

De la sediul gospodăriei, Jeana a plecat la poștă și a cerut telefonistei să bată telegramă fulger către soțul ei, militar într-un oraș din Moldova. Il anunța cu bucurie că din ziua aceea îi colectivistă.

★

Cred că-i de prisos să spunem că sărbătorirea a durat pînă seara tîrziu. Nu-i însă de prisos să arătăm că, în dimineața următoare, s-au întîlnit la sediul gospodăriei aproape toți colectiviștii. Incă din prima zi ei au început să muncească cu entuziasm pentru ca gospodăria lor să se mărească și să înflorească continuu, să merite numele ce i l-au dat în neuitata zi a inaugurării.

Forța de neînvins a marxism-leninismului

(Cu prilejul împlinirii a 76 de ani de la nașterea lui I. V. Stalin)

B. Baianov

Invățătura marxist-leninistă este o puternică armă ideologică a partidului comunist, a clasei muncitoare, a tuturor oamenilor muncii. Sub steagul acestei învățături, oamenii sovietici au construit societatea socialistă și, în prezent, înfăptuiesc cu succes sarcinile trecerii treptate de la socialism la comunism.

Sub steagul marxism-leninismului, oamenii progresiști din toate țările duc lupta pentru libertatea și fericirea popoarelor, pentru ca să nu mai existe pe pămînt asuprire, pentru ca omul muncii să fie stăpîn cu depline puteri asupra bunurilor create de el.

Teoria comunismului științific, elaborată de K. Marx și F. Engels, a devenit în prezent cea mai mare forță a timpurilor noastre; ea a pătruns în conștiința a milioane și milioane de oameni.

Marx și Engels au făcut o analiză științifică a bazelor capitalismului, au descoperit legile economice ale apariției, dezvoltării și pieirii capitalismului, au înarmat clasa muncitoare cu învățătura despre dictatura proletariatului. Marele Lenin a dezvoltat în mod creator marxismul în noile condiții istorice ale luptei de clasă a proletariatului. Leninismul este marxismul epocii imperialismului și revoluțiilor proletare

V. I. Lenin a elaborat, primul în istoria marxismului, învățătura despre partid ca organizație conducătoare a proletariatului, ca armă principală în mîinile acestuia, fără de care nu poate fi cucerită puterea, nu poate fi construit comunismul. Intemeind partidul comunist, Lenin l-a înarmat cu teoria revoluționară, cu un program și cu principii tactice.

I. V. Stalin a fost la rîndul său un teoretician de seamă al marxismului. Generalizînd experiența extrem de bogată a construcției socialiste în U.R.S.S. și experiența mișcării internaționale de eliberare, I. V. Stalin a dezvoltat învățătura marxist-leninistă în raport cu noile condiții, și într-o serie de probleme, a îmbogățit teoria revoluționară cu noi teze

★

I. V. Stalin a fost un discipol credincios și demn al lui Lenin, genial strateg al revoluției, un continuator al operei lui nepieritoare.

In lupta pentru revoluția socialistă, partidul a făurit o mare forță — alianța dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare și a dus poporul la glorioasa victorie din octombrie 1917, la crearea statului sovietic — primul stat din lume al muncitorilor și țăranilor.

Stalin a sprijinit cu devotament pe Lenin în organizarea și conducerea apărării tinerei republici sovietice împotriva invaziei intervenționiștilor imperialiști și a bandelor alb-gardiste. In calitate de comisar al poporului pentru problemele naționalităților, Stalin a condus direct înfăptuirea politicii naționale leniniste a partidului, care a dus la unirea popoarelor țării într-o singură familie frățească.

V. I. Lenin a elaborat un program fundamentat științific de transformare a Rusiei înapoiate din punct de vedere economic într-o putere socialistă înaintată. Acest program prevedea industrializarea socialistă a țării, dezvoltarea pe toate căile a industriei grele, electrificarea întregii economii naționale, transformarea agriculturii pe baze socialiste, înfăptuirea revoluției culturale Partidul comunist a condus cu fermitate pe oamenii muncii din Uniunea Sovietică pe drumul construcției socialiste.

După moartea lui V. I. Lenin, dușmanii partidului și ai poporului sovietic — trădătorii troțkisto-zinovieviști, naționaliștii burghezi, iar apoi capitularzii de dreapta, au dus o luptă înverșunată împotriva partidului, au încercat să abată partidul de pe drumul leninist, să restaureze în Uniunea Sovietică rînduielile capitaliste. Sub conducerea Comitetului Central în frunte cu I. V. Stalin, partidul a zdrobit pe trădători și capitularzi, a păstrat nepătat măretul steag al leninismului.

In lucrările lui teoretice „Despre bazele leninismului" și „Problemele leninismului", în rapoartele la congresele și conferințele partidului, Stalin a promovat și susținut neobosit ideile leninismului, a apărat măreața învățătură revoluționară, a dat exemple de atitudine plină de grijă față de moștenirea ideologică lăsată de Lenin.

Pornind de la indicațiile lui Lenin, dezvoltate mai departe în lucrările lui Stalin și ale altor discipoli ai lui Lenin, partidul comunist a elaborat și a tradus în viață politica de industrializare socialistă a țării și de colectivizare a agriculturii. Intr-un timp relativ scurt istoricește, Uniunea Sovietică a făcut un salt uriaș, s-a transformat dintr-o țară agrară înapoiată din punct de vedere economic într-o mare putere socialistă industrial-colhoznică.

Dintre problemele teoretice ce s-au ivit în fața partidului în perioada luptei pentru industrializarea socialistă a țării și colectivizarea agriculturii a avut o mare însemnătate fundamentarea științifică a necesității dezvoltării în ritm rapid a industriei grele. A fi încetinit ritmul însemna a rămîne în urmă, iar cei rămași în urmă sînt bătuți. Dar partidul, oamenii sovietici nu vroiau să fie bătuți. De aceea partidul, sub conducerea Comitetului Central în frunte cu I. V. Stalin, a pus și a rezolvat cu succes sarcina lichidării înapoierii tehnico-economice a țării într-un timp extrem de scurt istoricește.

In lucrările lui, I. V. Stalin a concretizat mai departe planul cooperatist al lui Lenin, au fost fundamentate și dezvoltate o serie de importante teze teoretice privind problema agrară, în special a fost demascată teoria antimarxistă a „trăiniciei" gospodăriei mici țărănești, a fost fundamentată necesitatea trecerii la politica colectivizării în masă a agriculturii și la lichidarea pe această bază a chiaburimii, a fost indicat artelul agricol ca formă principală a cooperației de producție în agricultură.

Partidul și I. V. Stalin, plecînd de la învățătura marxist-leninistă despre dictatura proletariatului, au acordat o mare atenție întăririi statului sovietic, capacității sale de apărare. Victoria Uniunii Sovietice în Marele Război pentru Apărarea Patriei a dovedit din nou marea forță vitală a societății și orînduirii de stat sovietice, înțelepciunea și clarviziunea politicii partidului, hotărîrea oamenilor sovietici de a apăra cu îndrăzneală și vitejie marile cuceriri ale socialismului.

★

Uniunea Sovietică pășește din victorie în victorie. Planul leninist de construire a comunismului, care constituie programul de luptă al partidului și al întregului popor, este tradus cu succes în viață. In prezent, industria socialistă a U.R.S.S. dă o producție de 27 de ori mai mare decît în perioada dinainte de revoluție și de peste trei ori mai mare în comparație cu anul antebelic 1940.

Mari schimbări s-au produs în agricultură. Datorită înfăptuirii planului cooperatist al lui Lenin, în locul milioanelor și milioanelor de gospodării țărănești individuale mici, fărămițate, în U.R.S.S s-au întărit și dezvoltat cu succes formele colective în agricultură. Sistemul socialist al agriculturii, statornicit în U.R.S.S. sub forma colhozurilor, S.M.T.-urilor și sovhozurilor, permite să se îndeplinească mari sarcini economice. Acest lucru îl dovedește în special faptul că în 1955 suprafața însămînțată în U.R.S.S. a sporit cu 27 la sută în comparație cu anul 1950. S-au valorificat peste 30.000.000 ha de pămînturi înțelenite, ceea ce constituie o mare victorie a partidului și poporului

Partidul comunist se îngrijește neobosit de satisfacerea necesităților materiale și culturale de trai ale poporului sovietic. Partidul consideră că sistemul socialist are mari posibilități pentru creșterea continuă a economiei și pentru ridicarea neîncetată a bunăstării materiale a poporului.

Pentru oamenii sovietici comunismul nu înseamnă un vis îndepărtat, nu înseamnă un viitor îndepărtat. El este o sarcină reală a zilelor noastre. Prin succesele lor în muncă obținute în toate ramurile economiei naționale, oamenii sovietici creează premizele pentru trecerea treptată spre comunism. Creșterea eforturilor în muncă, avîntul puternic în muncă și pe tărîm politic sînt dovedite de larga participare a maselor la întrecerea socialistă în cinstea Congresului al XX-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice.

★

Marea învățătură a lui Marx-Engels-Lenin-Stalin constituie o călăuză în munca practică nu numai pentru oamenii muncii din U.R.S.S., ci și pentru numeroase alte popoare din lume. Datorită victoriei obținute de popoarele iubitoare de pace în cel de al doilea război mondial, în numeroase țări din Europa și Asia a fost lichidat sistemul asupririi și exploatării, popoarele lor pornind pe o cale nouă, calea construirii socialismului. Marele popor chinez și oamenii muncii din celelalte țări de democrație populară construiesc cu succes socialismul. Existența și consolidarea puternicului lagăr internațional al socialismului constituie o nouă confirmare minunată a forței atotbiruitoare a ideilor marxist-leniniste.

Statul sovietic, împreună cu Republica Populară Chineză și cu toate țările de democrație populară, promovează o politică de pace și prietenie între popoare, o politică de coexistență pașnică a statelor cu sistem social-politic diferit. Politica externă de pace a statului sovietic, a întregului lagăr socialist, îndreptată spre menținerea păcii și spre slăbirea încordării internaționale, corespunde intereselor vitale ale tuturor popoarelor.

Sub steagul atotbiruitor al lui Marx-Engels-Lenin-Stalin, sub conducerea partidului comunist, poporul sovietic pășește cu fermitate spre noi succese în construirea comunismului.

Din lupta P. C. R. pentru închegarea alianței clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare în bătălia pentru reforma agrară din 1944—1945*)

Cuvîntul Organului Comitetului Central al Partidului Comunist dă un nou avînt maselor populare dobrogene, pornite să scuture jugul exploatării și să-și croiască o viață liberă. La întrunirile de masă organizate în toate comunele, țăranii primesc cu entuziasm cuvîntul Partidului comunist, în care văd singurul conducător care îi va scoate din greutăți și care le va împlini nevoia cea mai arzătoare, le va face dreptate, căci în programul său, în „Platformă" se spune că „pămîntul trebuie să fie al celor ce-l muncesc".

Sînt între țăranii dobrogeni mulți teleormăneni și olteni, mai ales la Negru-Vodă, Independența, Osmancea, Ciobănița și în alte sate, „împroprietăriți" în 1921 cu pămînturile cele mai proaste, fără unelte, fără vite sau cu vite foarte puține, aduși de fapt să muncească pentru moșieri și „gospodarii înstăriți" ai satelor. Pentru ca să-și poată lucra pămîntul, ei erau nevoiți să ceară cu împrumut plugul și vitele. Plata împrumutului era acoperită printr-un număr de zile de muncă ce trebuiau să fie prestate pe pămîntul moșierului, al chiaburului, în timpul cel mai potrivit pentru muncile agricole.

. . . .

Moșierii și oamenii lor politici, liberalii și național-țărăniștii, au uneltit și au încercat prin toate mijloacele să-i cîștige pe țărani de partea lor. In zilele în care foametea devenea tot mai cumplită, președintele partidului național-liberal a organizat la restaurantul „amicului său politic" bogătașul Funogea un chef. Pe masă se răsfăța o pîine albă rotundă, crescută frumos.

— Cînd am fost noi la putere, era pîine de asta peste tot.

Cîțiva țărani săraci, aduși acolo de creditorii lor chiaburi, își fac curaj cu ciocanele de țuică ce se dau gratuit și-i răspund:

— Era, coane Radule, la cine era, dar noi n-aveam nici mămăligă. Noi n-avem pămînt sau îl avem la cariere, că d-aia muncim la boieri. Eu-s colonist din Cadrilater. Pe noi ne-a adus în comuna Fîntînele, dar 100 ha, pămîntul de fînețe al comunei, a fost dat moșierilor Ștefan și Gheorghe Nistor, parcă n-aveau destul și așa. Nouă ne-a dat un hectar de spini, unu de ciulini, unu de stufiș și altu de mărăciniș. Și muncim la conu Ștefan, la care trageți dv. cînd dați prin satul nostru. La Limanu și la Tătaru, unde-i cel mai bun pămînt — să-l întinzi pe pîinea asta albă ca untu — totu-i al boierilor. Dacă n-om avea pămîntul nostru, n-om vedea așa pîine pe masa noastră cîtu-i lumea și pămîntul. Și dacă ați fi la putere dv., coane Radule, nu cred c-am vedea nici pe departe, că la conac nu intrăm și dv. nu ne chemați.

. . . .

Muncitorii trimiși de partid sînt înconjurați cu dragoste și încredere de țărani, care le spun durerile știind că „acum sînt la putere oameni care ne ascultă și ne ajută, frații noștri, muncitorii de la orașe".

Iată că sosește o delegație de muncitori la Amzacea, „satul castelanilor". Să tot fie în sat vreo 40 de case ale țăranilor. Pămîntul din jur, foarte bun, e însă al moșierilor, care trag venituri imense din el prin munca mai multor sute de argați. Casele țăranilor nu se deosebesc cu mult de bordeie. Paturi nu-s în multe case țărănești, iar cînd se găsește cîte unul, îl folosesc cînd femeia e lehuză sau cînd e bolnav cineva din familie. Incolo se folosește patul turcesc. De-a lungul pereților pămîntul e mai ridicat, cam de o palmă. Acolo se doarme. In satul acesta cu cei mai mulți moșieri, țăranii sînt mai săraci, mai încovoiați și mai umili decît în alte părți.

Localul școlii este o construcție respingătoare, joasă și lipsită de aer. Bătrîn tare, dă să cadă. Dar peste drum e casa luxoasă a moșierului, luminoasă și spațioasă. Boierul e disperat. Cînd s-a rupt frontul, mulți moșieri au fugit. „In București, oamenii-s cumsecade, nu te știe nimeni, nimeni nu-ți suflă în ciorbă" explica moșierul. A fugit și el. Casa e încuiată.

Țăranii se tem să-și lase copiii la școală, în clădirea ce pare că stă să cadă dintr-o clipă într-alta.

— Atunci ce-i de făcut? — întreabă sudorul de la Atelierele C.F.R.-Palas, venit să ducă muncă de lămurire în sat. Copiii să nu învețe carte și casa cea mîndră să stea goală?

— Adică să facem școală din ea?

— Păi cine vă oprește? Nu se face nici cerere, nici referat. Dacă membrii comitetului sătesc hotărăsc, școala se va muta imediat în fosta casă a moșierului.

Sîntem în decembrie 1944. In sala primăriei, doi oameni numai în cămăși dîrdîie de frig. Sînt doi argați ai moșierului care vînd la negru carnea vitelor tăiate clandestin, dar care dă argaților de mîncare, la prînz și seara, un fel de terci în care singurul lucru ce se distinge e marea proporție de tărîțe.

Cei doi argați care tremură în sala primăriei au fost prinși cînd au trecut pe pămîntul unui alt moșier în urmărirea unui mînz fugit. Administratorul moșiei vecine le-a luat cojoacele, de altfel foarte ponosite.

Ei nu știu nimic de schimbările care s-au petrecut în sat. Au fost cu vitele tocmai în balta Medgidiei, și de cînd s-au întors, moșierul Ibraim a avut grijă să-i tot trimită cu vitele ca să nu intre în vorbă cu ceilalți săteni. Ibraim spune că i-a protejat. Pe fața-i grasă apare un zîmbet voit prostesc:

— Același sînge cu mine este.

— Același sînge, dar mănîncă pe jos, și alte bucate decît dumneata. Ei pasc turmele și le păzesc, dar lapte și carne nu văd, îi spune răspicat unul dintre muncitorii veniți în sat.

— Dăm, dăm la Bairam.

Argații „de același sînge" cu Ibraim muncesc cîte 17 ore pe zi. Din toată munca lor de ani de zile au agonisit atît cît au pe ei. Mai au și cîte o pereche de cipici, un fel de sandale grosolane, pe care îi țin în păstrare la „efendi" Ibraim căci n-au nici măcar un colț al lor, cît de mic. Dorm în șură. In afară de cazarmă, nu-și amintesc să fi dormit într-o casă zidită.

. . . .

Președintele P. N. Ț. din județ caută să înșele pe țărani. La întruniri el le arată că reforma trebuie amînată. Țăranii nu se lasă însă înșelați.

— Dreptatea boierească e aia ca noi să ne spetim, să dăm în brînci de muncă și la arman să căpătăm cît se milostivește boierul sau administratorul lui să ne dea ca s-ajungem înainte de crăciun la ultima baniță de porumb — strigă un țăran bătrîn la o întrunire din Negru-Vodă.

Dreptatea noastră e s-avem pămînt! se aud mai multe voci. „Vrem pămînt, vrem pămînt!", răsună tot mai puternic glasul țăranilor de pretutindeni.

— Nu vrem să ascultăm vorbe goale. Nu ne mai lăsăm amăgiți. Spuneți răspicat ce zice dreptatea voastră?

— Pămîntu-i al nostru ori ba? Răspundeți!

Mulți învățători se alătură țăranilor. Invățătorul din comuna Lanurile arată cît e de dreaptă lupta țăranilor pentru pămînt și cît sînge s-a vărsat în această luptă. Le vorbește țăranilor despre 1907, despre cărturarii care au fost alături de popor. In școala lui copiii învață poezia lui Coșbuc „Noi vrem pămînt" și cînd agenții național-țărăniști încearcă să amăgească pe țăranii care robesc pe moșia lui Pleschi din Lanurile, nu li se mai ripostează numai „Noi vrem pămînt" și nu ies să declame copiii, ci țăranii îndîrjiți dovedesc că au învățat ceea ce le-a mers la suflet din această poezie:

„Să nu dea Dumnezeu cel sfînt
Să vrem noi sînge, nu pămînt!"

Intrunirile organizate de național-țărăniști se întorc împotriva lor. In timpul întrunirilor, ei ajung să-și țină pregătite automobilele gata de fugă.

Goniți de țărani din sate conducătorii partidelor reacționare își îndeamnă oamenii de încredere să recurgă la asasinate. Asasinii sînt recrutați din rîndurile ofițerilor, care aveau să dea socoteală pentru crime și jafuri, ale funcționarilor care au isprăvnicit pe teritoriul sovietic și s-au întors cu bogății, pe care trebuiau să le restituie, ale jandarmilor și notarilor care au terorizat și au strîns biruri grele de la țărani.

La Mangalia, doi ofițeri reacționari atacă cu focuri de revolver pe secretarul organizației de plasă a partidului și pe primarul orașului, abia instalat. La Constanța, ofițeri legionari atacă în plină zi trei ostași. Doi soldați sînt uciși, al treilea grav rănit.

Drumul pe care urmează să se înapoieze mașina cu activiștii de partid și cu funcționarii prefecturii de la o întrunire ținută în comuna Lanurile este presărat cu colțari. Cauciucurile sînt tăiate. Mașina se oprește și șoferul coboară, să constate paguba. Din șanțurile șoselei pornesc rafale de puști și de puști mitraliere. Bestiile legionare, care apărau averea foștilor prefecți și moșieri, îi atacă pe reprezentanții puterii locale instalați de popor. Masa țăranilor săraci răspunde acestor provocări strîngînd rîndurile în jurul partidului. Ei își dau tot mai mult seama că, pentru a obține dreptate și pămînt, trebuie să lupte pentru aplicarea programului propus de Partidul comunist.

. . . .

Dar parcă înainte nu erau împreună duminicile la cîrciuma lui Gănescu din Negru-Vodă sau la Delureanu la Mangalia? Erau, dar cînd vorbeau de necazuri o făceau pe-nfundate, fără a se privi în ochi și se uitau în jur să nu-i audă vreo caiafă. Sau cînd unul dădea frîu liber necazurilor cu glas tare după cîteva cinzeci, ceilalți aveau grijă să-l scoată repede afară, că dacă vorbele-i de mînie ajungeau la urechea jandarmilor, îl aștepta bătaia și trimiterea pe jos din post în post la legiune, unde era supus la tot felul de torturi.

Dîrzenia asta, felul de a-și spune răspicat durerile, de a se strînge și a se sfătui cum să le pună capăt, de a vorbi fără teamă în fața jandarmului și a boierilor, de a li se opune cu vorba și de a nu se speria cînd îi văd că pleacă mîniați, toate acestea le-au învățat de la muncitori. Muncitorii au sindicate, țăranii muncitori au comitetele lor țărănești. Toți au Partidul comunist. Cîte unul se desprinde și se repede pînă acasă să îmbuce ceva sau să vadă ce s-a mai întîmplat dar se întoarce repede de parcă i-ar fi teamă să nu se facă ceva în lipsa lui. Se simte înfrigurarea din pragul așteptării unei întîmplări deosebite.

In ianuarie 1945 încordarea devine din ce în ce mai puternică. Cerul e cenușiu, mohorît. Burează mai tot timpul. Pe așa vreme ai rămîne mai mult în casă. Cu toate acestea cei mai mulți dintre țărani se strîng iar în fața primăriei. E mai bine aici, cu tot vîntul, decît în sala întunecată și rece a primăriei. Cuvintele de mînie, dar și de nădejde în dreptatea ce va să se facă în sfîrșit, ies mai ușor în aer liber, chiar dacă cerul e încă mohorît. Poate să tot fie cerul întunecat și aproape să cadă peste sat, se adună ei între ei și mai ales dacă vin și muncitorii, în suflete crește nădejdea și se întărește hotărîrea de luptă.

Moșierii și conducătorii partidelor reacționare își dau seama că trebuie să schimbe metodele. In sate, administratorii moșierilor încep discuții cu țăranii în vederea încheierii de învoieli pentru muncile cîmpului, învoieli ca în trecut. La Independența, Mărgărit, omul moșierului cheamă țăranii la conac. Aceștia îl privesc mirați:

— Păi ce învoieli să facem, domnule? O să se împartă moșiile și o să muncim fiecare pămîntul nostru. Ce învoieli să mai facem cu dv.?

— Faceți rău că vă luați după vorbe. Pămîntul vi-l dau numai cu gura, ăl de nu-l au. Ce-i doare pe ei inima? Nu din al lor dau. Eu vă sfătuiesc de bine să faceți învoieli cît mai e timp, că l-am auzit pe domnul spunînd că vrea să aducă oameni din alte sate.

Unii se aprind de mînie:

— Cum să aducă oameni din alte sate?

— Păi de, dacă n-o să vreți voi să munciți, trebuie să aducă oameni din alte sate.

(Continuare în pag. a 4-a)

*) *Fragment din volumul I al colecției „Studii și referate monografice", publicat sub îngrijirea Institutului de istorie a partidului de pe lîngă C.C. al P.M.R. în Editura de stat pentru literatură politică.*

N. A. Bulganin şi N. S. Hruşciov s-au înapoiat la Moscova

MOSCOVA 21 (Agerpres). TASS transmite: La 21 decembrie, Moscova a făcut o primire festivă lui N. A. Bulganin, preşedintele Consiliului de Miniştri al U.R.S.S., şi N. S. Hruşciov, membru al Prezidiului Sovietului Suprem, care s-au înapoiat din călătoria făcută în India, Birmania şi Afganistan.

La sosirea avionului, pe aeroportul central s-au adunat zeci de mii de locuitori din Moscova — reprezentanţi ai oamenilor muncii din raioanele capitalei, muncitori, funcţionari, oameni de ştiinţă, reprezentanţi ai Armatei Sovietice, oameni ai artei, fruntaşi ai vieţii publice.

Pe aeroport, N. A. Bulganin şi N. S. Hruşciov au fost întîmpinaţi de L. M. Kaganovici, A. I. Kiricenko, G. M. Malenkov, A. I. Mikoian, V. M. Molotov, M. G. Pervuhin, M. Z. Saburov, M. A. Suslov, K. E. Voroşilov, N. M. Şvernik, A. B. Aristov, N. I. Beleaev, P. N. Pospelov; M. V. Hrunicev, A. N. Kosîghin, V. A. Malîşev, I. F. Tevosian, A. P. Zaveniaghin, vicepreşedinţi ai Consiliului de Miniştri al U.R.S.S. şi alţii.

Printre cei prezenţi se aflau membrii corpului diplomatic, ziarişti sovietici şi străini.

Avionul a aterizat la ora 15 şi 16 minute.

N. A. Bulganin, preşedintele Consiliului de miniştri al U.R.S.S. şi N. S. Hruşciov, membru al Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., coboară din avion. Aerodromul răsună de aplauze şi aclamaţii. N. A. Bulganin şi N. S. Hruşciov răspund cu căldură, cordial, ovaţiilor. Un grup de elevi se apropie şi le oferă buchete de flori.

Pe aeroport a început mitingul. M. A. Iasnov, preşedintele Comitetului executiv al Sovietului orăşenesc al deputaţilor oamenilor muncii din Moscova, a rostit un scurt cuvînt de salut.

Cuvîntarea lui N. S. Hruşciov

Tovarăşi! Dragi prieteni!

Ingăduiţi-mi în primul rînd să vă mulţumesc din toată inima pentru această primire deosebit de caldă şi emoţionantă.

După ce am petrecut o lună de zile în cele trei ţări prietene, — India, Birmania şi Afganistan — ne-am reîntors aici cu multe impresii puternice. Şi cea mai vie dintre aceste impresii este amintirea dragostei puternice şi a respectului sincer pe care popoarele Indiei, Birmaniei şi Afganistanului le nutresc faţă de ţara noastră, faţă de popoarele Uniunii Sovietice.

Am acceptat invitaţia guvernelor Indiei, Birmaniei şi Afganistanului de a vizita aceste ţări, pentru că în faţa noastră stătea un ţel simplu şi clar: acela de a întări şi mai mult prietenia şi colaborarea care s-au stabilit între aceste ţări şi Uniunea Sovietică.

Am căutat să îndeplinim această sarcină cu cinste, fiind fermi convinşi că prietenia strînsă dintre popoarele ţărilor noastre va servi popoarelor, va servi cauzei întăririi păcii în întreaga lume. Cred că aceasta a fost o călătorie utilă care va avea rezultate pozitive.

Nu găsesc cuvinte pentru a exprima căldura şi entuziasmul pe care l-a manifestat faţă de noi marele popor indian. Aceasta a fost o manifestare a dragostei frăţeşti, deosebit de cordiale pe care o nutresc popoarele Indiei faţă de popoarele Uniunii Sovietice.

Am fost primiţi foarte călduros de primul ministru al Indiei, domnul Nehru, şi de colegii săi.

In oraşele indiene au venit să ne întîmpine sute de mii, milioane de oameni. Pretutindeni unde am fost, am auzit şi citit cuvintele simple pornite din inima poporului indian:

„Prietenie pe veci!"

„Trăiască prietenia dintre popoarele Indiei şi Uniunii Sovietice!"

„Ruşii şi indienii sînt fraţi!"

Acesta a fost glasul întregului popor indian.

Cu aceeaşi căldură şi ospitalitate am fost primiţi în Birmania şi în Afganistan atît de popor cît şi de conducătorii acestor ţări. Ce-i drept, acolo nu au avut loc mitinguri şi adunări atît de mari ca în India, dar şi acolo popoarele au manifestat aceeaşi dragoste fierbinte faţă de Uniunea Sovietică, faţă de marele nostru popor sovietic.

Cînd vedeam manifestările acestei dragoste frăţeşti a popoarelor Asiei pentru ţara noastră, gîndul nostru zbura încoace şi în mintea noastră apărea chipul marelui titan — chipul poporului sovietic, popor erou, popor creator. Lui, poporului sovietic, îşi datorează ţara noastră măreţia. El, poporul sovietic este acela care sub conducerea partidului său comunist a ridicat atît de mult ţara noastră şi a transformat-o dintr-o Rusie înapoiată în cea mai înaintată şi puternică ţară din lume. El, poporul sovietic este acela care a construit socialismul făcînd ca visul omenirii să devină o realitate în patria noastră.

Şi inimile noastre se umpleau de mîndrie cînd ne gîndeam că noi sîntem fiii marelui popor sovietic, solii şi slujitorii lui.

In cuvîntările pe care le-am rostit în India, Birmania şi Afganistan am demascat politica criminală a colonialiştilor, care, stăpînind vreme îndelungată aceste ţări, au adus uriaşe prejudicii popoarelor lor şi au întîrziat pentru mult timp dezvoltarea economică a acestor ţări.

Popoarele Indiei, Birmaniei şi Afganistanului au aprobat cuvintele noastre deoarece ele erau cuvintele adevărului.

Dar cu cîtă ură turbată au întîmpinat aceste cuvinte unii lideri din ţările burgheze şi mai ales presa reacţionară! Această ură este lesne de înţeles. Sistemul colonial se prăbuşeşte. In Asia el s-a şi dat faliment. Popoarele multor ţări — Republica Populară Chineză, Republica Democrată Coreeană, Republica Democrată Vietnam, Republica India, Uniunea Birmană şi popoarele altor ţări — s-au eliberat de regimul colonial şi întăresc independenţa naţională a statelor lor.

Nu mai vorbesc de marele nostru prieten şi frate — poporul chinez care sub conducerea partidului său comunist a izgonit pentru totdeauna de pe pămîntul său pe colonialiştii care îl stăpîneau, a zdrobit pe duşmanii săi din lăuntru şi a păşit ferm pe calea construcţiei socialiste.

Iar aceasta este o lovitură atît de puternică dată sistemului mondial al colonialismului, de pe urma căreia el nu se va mai reface niciodată.

Regimurile coloniale sînt o ruşine pentru omenirea contemporană. Noi am spus aceasta şi vom continua s-o spunem atît timp cît există colonialişti.

Tovarăşi! Dragi prieteni!

Aş vrea să vă spun multe despre vizita noastră importantă şi extrem de interesantă.

Acest lucru nu se poate face însă într-o singură expunere şi — cu atît mai puţin într-o expunere ca aceea făcută acum, cînd abia ne-am întors la Moscova.

Ne-am întîlnit cu cei mai diferiţi oameni, cu reprezentanţi ai celor mai diferite clase.

Muncitorii, ţăranii, intelectualii admiră sincer realizările ţării noastre şi le apreciază cu căldură.

Toţi oamenii, fără excepţie, relevînd succesele ţării noastre, şi-au exprimat admiraţia faţă de realizările Uniunii Sovietice. Ei au declarat că aprobă politica externă de pace a ţării noastre şi eforturile guvernului sovietic îndreptate spre menţinerea şi întărirea păcii în întreaga lume.

Poporul Indiei de 370 de milioane, precum şi popoarele Birmaniei şi Afganistanului, ne sînt aliaţi în lupta pentru pace în întreaga lume.

India este un mare şi bun prieten al ţării noastre. Ca şi Uniunea Sovietică şi Republica Populară Chineză, India se situează în mod ferm pe poziţiile luptei pentru pace.

Iar India, China şi Uniunea Sovietică, după cum ne învaţă V. I. Lenin — constituie o forţă invincibilă.

Tovarăşi!

Vizita noastră în India, Birmania şi Afganistan s-a desfăşurat într-o perioadă cînd întreaga ţară sovietică se pregăteşte să întîmpine aşa cum se cuvine cel de al 20-lea Congres al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice.

Noi mergem în întîmpinarea Congresului al 20-lea al partidului cu mari succese atît în întărirea continuă a statului sovietic socialist, cît şi în întărirea poziţiei internaţionale a ţării noastre.

Noi păşim pe un drum sigur spre ţelul nostru măreţ — construirea comunismului în ţara noastră.

Trăiască marele nostru partid comunist — inspiratorul şi organizatorul tuturor victoriilor noastre!

Trăiască patria noastră sovietică — bastionul păcii şi securităţii popoarelor!

Cuvîntarea lui N. A. Bulganin

Dragi tovarăşi!

N-am cuvinte să vă exprim marea bucurie pe care o încercăm la vederea scumpei noastre Moscove, la întîlnirea cu dvs. dragi prieteni. Vă mulţumim mult pentru primirea atît de călduroasă şi atît de cordială. Vizita noastră, minunată din toate punctele de vedere, a durat mai mult de o lună. Desigur, nu ajunge o lună ca să cunoşti bine India, Birmania şi Afganistanul, toate laturile vieţii acestor ţări, mai ales ale unui stat atît de mare cum este India. Şi totuşi am văzut multe şi am aflat multe. Am vizitat, după cum ştiţi, capitalele acestor ţări — Delhi, Rangoon şi Kabul, precum şi multe din cele mai importante oraşe, regiuni industriale şi şantiere, întreprinderi agricole, instituţii de învăţămînt şi instituţii de cercetări ştiinţifice. Ne-am întîlnit şi am stat de vorbă cu oameni de stat şi reprezentanţi ai diferitelor pături şi clase ale societăţii, ne-am întîlnit cu popoare, cu milioane de oameni simpli, cu intelectuali, cu oameni ai muncii din uzine şi de pe ogoare. Ei toţi ne-au exprimat cele mai sincere şi calde sentimente. Ei ne-au salutat ca pe cei mai scumpi oaspeţi, ca pe oamenii cei mai dragi şi apropiaţi, ca pe fraţi.

Ne-am convins că ţările pe care le-am vizitat sînt ţări iubitoare de pace, că popoarele şi guvernele acestor ţări năzuiesc spre colaborarea paşnică cu toate statele.

Cele cinci mari principii ale coexistenţei paşnice şi colaborării — iată baza pe care ne construim noi relaţiile cu state cu sisteme social-politice diferite.

Vedem cum tot mai multe state aderă la aceste principii. Prietenia noastră cu marea Indie, cu Birmania şi Afganistanul constituie o minunată pildă a triumfului principiilor leniniste ale politicii externe a statului sovietic. Aceasta este o măreaţă cucerire istorică.

In timpul vizitei noastre ne-am convins de marea importanţă pe care o are contactul personal dintre oamenii de stat în vederea stabilirii înţelegerii reciproce şi a relaţiilor de prietenie, în vederea colaborării multilaterale şi a legăturilor dintre ţări. Contactele noastre cu personalităţile conducătoare din India, Birmania şi Afganistan, ne-au ajutat să ne înţelegem mai bine unii pe alţii, să găsim puncte de vedere asemănătoare asupra celor mai importante probleme ale vieţii internaţionale, să găsim căile juste de rezolvare a problemelor legate de colaborare şi relaţii. Ştiţi prea bine din presă că un rezultat al vizitei noastre în India, Birmania şi Afganistan au fost declaraţiile comune. Aceste documente istorice importante marchează o nouă etapă în dezvoltarea relaţiilor dintre Uniunea Sovietică cu fiecare dintre aceste trei ţări. Năzuinţa noastră reciprocă spre prietenie şi colaborare a făcut cu putinţă obţinerea unor rezultate bune şi în tratativele legate de extinderea comerţului, a legăturilor economice, culturale şi de altă natură. La baza acestor legături stă principiul nostru imuabil al egalităţii şi avantajului reciproc. Sîntem pentru colaborare economică şi pentru relaţii care nu urmăresc impunerea de condiţii şi obligaţii politice. Vizita noastră a fost atît de bogată şi utilă în ceea ce priveşte rezultatele obţinute, datorită amabilităţii şi ospitalităţii excepţionale, manifestate faţă de noi de către stimatul prim ministru al Indiei, dl. Jawaharlal Nehru, de dl. prim ministru U Nu, de stimatul prim ministru al Afganistanului, dl. Muhammed Daud.

Folosesc acest prilej pentru a le transmite încă odată, din toată inima, recunoştinţa noastră. Aşa dar, cel mai important rezultat al vizitei noastre în marea Indie, în Birmania şi Afganistan a fost o şi mai puternică apropiere între Uniunea Sovietică şi aceste ţări, o mai puternică dezvoltare a prieteniei şi colaborării popoarelor noastre.

Dar toate acestea nu sînt pe placul tuturor. Vizita noastră şi cuvîntările noastre, în deosebi cele spuse de tovarăşul Nikita Sergheevici Hruşciov, au provocat nu numai aprobarea entuziastă a prietenilor, ci şi indignarea furtunoasă a presei reacţionare şi a unor personalităţi din viaţa publică şi de stat cu multă greutate din ţările occidentale, mai ales din Anglia. In legătură cu aceasta putem doar să spunem: lor nu le plac declaraţiile noastre sincere privind politica lor colonialistă, lor nu le place prietenia noastră cu India, Birmania şi Afganistan. Dar nouă această prietenie ne place foarte mult, este bine venită pentru noi. (Aplauze).

Această prietenie a popoarelor a întărit frontul ţărilor iubitoare de pace, l-a unit şi mai strîns. Frontul ţărilor iubitoare de pace a devenit şi mai puternic. El se va întări şi mai mult şi sîntem convinşi că el va invinge.

Trăiască prietenia şi colaborarea între popoare — cel mai important factor al păcii în întreaga lume! (Aplauze, urale).

Din lupta P.C.R. pentru închegarea alianţei clasei muncitoare cu ţărănimea muncitoare în bătălia pentru reforma agrară din 1944-1945

(Urmare din pag. a 3-a)

Aşa le vorbesc ţăranilor administratorii. Dar aceştia îi privesc batjocoritor şi le întorc spatele. Cînd rămîn singuri se încinge vorba. Unii, de obicei bătrînii, îşi arată teama:

— N-o să ne lase ei moşierii, să luăm pămîntul.

Tinerii sînt mai îndrăzneţi

— Ne-om bate taică, şi tot îl luăm. Nu vrem să mai slugărim la boieri. Intre altele menţionăm procedeul moşierilor de la Topraisar, care momeau cu bani pe cei care ar fi vrut să le dea declaraţii semnate că nu au nevoie de pămînt. Agenţii lor răspîndeau zvonuri cum că pămîntul aşa cum îl iei acum, fără lege, nu este sigur, că atunci cînd s-o întoarce roata îl dai înapoi, mai ceri şi iertare şi ai să zici bogdaproste să scapi de el; dar banii sînt siguri. Cu bani înseamnă că te-ai ales într-adevăr cu ceva.

Dar toate aceste încercări nu-i mai puteau înşela pe ţărani. Majoritatea ţăranilor le respingeau cu ajutorul muncitorilor comunişti care veneau la sate să-i sprijine.

„*Niciodată* — spune tovarăşul Gh. Gheorghiu-Dej în raportul politic al C. C. al P. C. R. la Conferinţa naţională — *solidarizarea muncitorilor cu ţăranii muncitori nu s-a manifestat mai puternic ca în iarna şi primăvara anului 1945*".

In comunele şi în satele raionului Negru-Vodă, la Chirnogeni, Miristea, Pecineaga, Plopeni, Muratan, Cerchezu, Moşneni, Albeşti, Bărăganu, General Scărişoreanu, Major Chiriacescu, Tătaru, Limanu, ţăranii muncitori îşi amintesc şi azi de muncitorii care veneau mereu prin comună să-i ajute să înfrîngă împotrivirea moşierilor şi să ocupe pămînturile acestora. Comitetele ţărăneşti făceau pregătiri în vederea înfăptuirii reformei, întocmind şi verificînd listele cu cei îndreptăţiţi să primească pămînt.

. . . .

Impotriva reacţiunii, Partidul comunist organizează şi conduce lupta maselor.

La 1 februarie 1945, organizaţia judeţeană P.C.R. organizează la Constanţa o mare întrunire. Muncitorii delegaţi să activeze în diferite sate dau raportul asupra stărilor de lucruri constatate de ei, asupra uneltirilor moşierilor care au fost descoperite, asupra greutăţilor ţăranilor muncitori. Intr-un elan de nedescris, muncitorii îşi iau angajamentul: „Vom lupta să ajutăm ţărănimea, cel mai sigur şi firesc aliat, să realizeze reforma agrară prin împroprietărirea ei conform cu prevederile platformei".

Ţăranii nu ţin seama de svîrcolirile moşierilor şi de „sfaturile" partidelor reacţionare. Ei cer pămînt şi strîng alianţa cu muncitorii de la oraşe, conduşi de Partidul comunist. Ei încep să aplice cele spuse în apelul către ţărani lansat de Partidul Comunist la 11 februarie 1945, de a trece cu de la sine putere la înfăptuirea reformei agrare pe teren.

In ziua de 15 februarie 1945 a avut loc din nou la Constanţa o mare întrunire, la care au participat 700 de delegaţi din toate plăşile, comunele şi cătunele judeţului. Participanţii îşi exprimă hotărîrea de a trece la aplicarea platformei, la luarea pămîntului. Delegaţii la întrunire au hotărît în unanimitate să pornească la înfăptuirea reformei agrare şi au votat următoarea moţiune:

„Noi delegaţii comitetelor săteşti din judeţul Constanţa, adunaţi în ziua de 15 februarie 1945, văzînd că pînă astăzi miniştrii reacţionari din guvernele de coaliţie se opun înfăptuirii reformei agrare, am hotărît să trecem imediat la acţiune şi să rezolvăm această problemă vitală pentru noi.

Asigurăm... că vom duce lupta cu aceeaşi hotărîre şi nu vom înceta această luptă decît atunci cînd vom intra în drepturile noastre fireşti.

1. In acest scop, am alcătuit tabele de plugari fără pămînt sau cu pămînt puţin, pentru ca fiecăruia să i se dea în stăpînire lotul cuvenit;

2. Am vegheat ca inventarul agricol al moşierilor să nu fie înstrăinat, stricat sau dosit, pentru că de el va avea nevoie ţărănimea împroprietărită la muncile cîmpului;

3. Vom confisca pămînturile criminalilor de război şi ale moşierilor plecaţi cu nemţii, ca şi ale celor ce sabotează muncile cîmpului;

4. Vom confisca pămînturile ce depăşesc 50 ha ale celorlalţi moşieri;

5. La împroprietărire vom avea grijă deosebită pentru ostaşii care luptă pe front, pentru văduve şi orfani, invalizi şi familiile lor...

Improprietărirea o vom face chiar mîine.

O dată pămîntul intrat în mîinile noastre, vom şti să-l apărăm şi să înfruntăm toate uneltirile moşierilor. Pămîntul va fi al nostru.

Noi, ţăranii, aderăm din tot sufletul la programul de guvernare al F. N. D. pentru că acesta va forma singurul guvern în măsură să ne facă dreptate şi să consfinţească împărţirea pămînturilor făcută de noi".

In faţa acestei hotărîri a ţăranilor, generalul Rădescu telegrafiază prefectului şi îi dă ordin „să apere proprietatea", făcîndu-l răspunzător de încălcarea drepturilor de proprietate.

Insă acţiunea de expropriere sprijinită de conducerea democratică a judeţului porneşte imediat cu însufleţire începînd din raionul Negru-Vodă: la Cumpăna, „2 mai" (lîngă Mangalia), Techirghiol, Independenţa, Amzacea, Lanurile. Ţăranii iau lanţurile de la primării, îşi iau topoarele de acasă, încep să cioplească ţăruşii. Urmaţi de femei cu ţăruşii în poală, de copii, ei trec la măsurarea şi la atribuirea loturilor. Bătrîni şi copii, bărbaţi, femei, romîni, tătari, turci, joacă de bucurie pe loturile lor.

In timp ce se face măsurarea moşiei din satul „2 mai", vin în mijlocul ţăranilor delegaţii C. C. al P.C.R. şi C.C. al U.T.C. pentru realizarea reformei agrare în judeţul Constanţa. Sînt întîmpinaţi cu ovaţii puternice şi masele de ţărani aclamă Partidul comunist care-i conduce în lupta pentru o viaţă mai bună.

Moşierii şi administratorii lor mai încearcă să-i intimideze pe ţărani. La moşia lui A. Butu din Independenţa, administratorul Mărgărit aşteaptă cu puşca. Parte din ţărani se codesc. Muncitorii trec pe cîmp, urmaţi de cătiva ţărani. Mărgărit ţine puşca la picior şi întreabă:

— Ce faceţi cu lanţul?

— Măsurăm pămîntul pentru ţăranii săraci, răspunde ţăranul tătar Seibala Veipa.

Mărgărit riposteazâ:

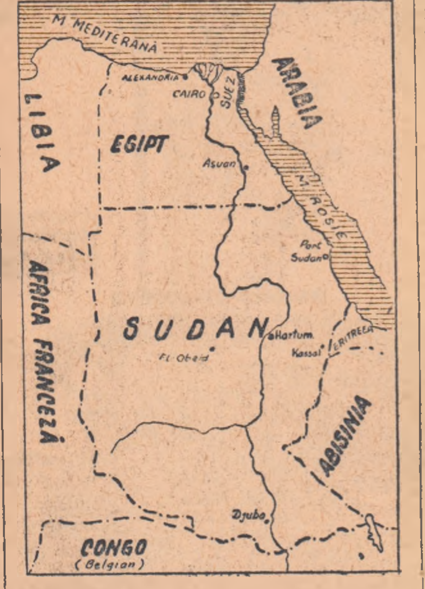
— De ce faceţi măsurarea pămîntului, că nu-i nici o lege?

Nu i-a mai răspuns nimeni. Răspunsul se vede din ceea ce fac ţăranii şi muncitorii. Au intrat cu toţii pe pămîntul moşieresc şi au început parcelarea.

„Scînteia" din 19 februarie 1945 scria că în comuna Cumpăna au fost împărţite 816 ha în loturi de cîte 5 ha, ele fiind atribuite soldaţilor care luptau pe front, văduvelor, invalizilor, orfanilor şi celor lipsiţi de pămînt. Au mai fost împărţite în comuna Basarabi, satul Siminoc, moşia Maltezeanu de 160 ha şi moşia Gh. Ionescu de 169 ha.

Sudanul s-a proclamat Republică suverană

KHARTUM 21 (Agerpres). — După cum anunţă corespondentul din Khartum al agenţiei Reuter, la 19 decembrie Camera reprezentanţilor a parlamentului sudanez a adoptat în unanimitate o rezoluţie în care se arată că Sudanul s-a proclamat Republică suverană. Camera reprezentanţilor a cerut Angliei şi Egiptului, care au administrat în comun (condominium) Sudanul începînd din anul 1899 să recunoască neîntîrziat această hotărîre. După cum se ştie, anterior se

stabilise ca soarta Sudanului să fie hotărîtă prin organizarea unui plebiscit sub supravegherea unei comisii neutre compuse din reprezentanţi a şapte ţări. După cum a anunţat însă la 15 decembrie primul ministru al Sudanului, Azhari, guvernul sudanez s-a pronunţat pentru acordarea neîntîrziată a independenţei Sudanului.

O rezoluţie a parlamentului sudanez prevede înfiinţarea unei Adunări Constituante care va elabora constituţia Sudanului independent. S-a hotărît ca ziua de 19 decembrie să fie considerată sărbătoarea noii Republici.

Tot în ziua de 19 decembrie ministrul Afacerilor Externe al Egiptului a declarat că guvernul său a hotărît să satisfacă dorinţa poporului sudanez exprimată de parlament prin rezoluţia sa adoptată în unanimitate.

Schimbări în guvernul englez

LONDRA 21 (Agerpres).— Agenţiile de presă occidentale relatează că în seara zilei de 20 decembrie primul ministru al Marii Britanii, Eden, a anunţat remanierea guvernului englez.

Richard Butler, care a deţinut pînă acum postul de ministru de Finanţe, a devenit „Lord al sigiliului privat" —titlu care în guvernul britanic echivalează cu postul de ministru fără portofoliu — şi lider al Camerei Comunelor. In locul său, în postul de ministru de Finanţe, a fost numit Harold MacMillan, care pînă în prezent era ministru al Afacerilor Externe.

Fostul ministru al Apărării, Selwyn Lloyd, a devenit ministru al Afacerilor Externe, în locul lui MacMillan, iar Walter Monckton, fost pînă acum ministru al Muncii, a fost numit ministru al Apărării. Ministru al Muncii a fost numit Lain Macloed.

Corespondentul agenţiei United Press subliniază că actuala remaniere a guvernului britanic este cea mai însemnată de la preluarea puterii de către partidul conservator, în anul 1951.

O măsură samavolnică a autorităţilor americane

NEW YORK 21 (Agerpres).—TASS transmite: La 20 decembrie a sosit la New York, pentru a participa la lucrările O.N.U., Gatio Pase, ambasadorul extraordinar şi plenipotenţiar al Republicii Populare Albania în Republica Democrată Germană, reprezentantul Albaniei la O.N.U.

Intrucît reprezentantul Republicii Populare Albania nu a putut participa la şedinţele Adunării Generale, el a difuzat sub formă de document declaraţia sa în legătură cu admiterea Albaniei în O.N.U.

Cercurile Organizaţiei Naţiunilor Unite au fost surprinse de faptul că autorităţile americane din Berlin i-au eliberat ambasadorului Pase nu o viză diplomatică pentru participarea la lucrările celei de a 10-a sesiuni a Adunării Generale, aşa cum se prevede pentru toţi membrii O.N.U., ci un document de „apatrid".

A stîrnit de asemenea uimire faptul că în ciuda acordului în vigoare dintre guvernul S.U.A. şi O.N.U., în legătură cu activitatea O.N.U. la New York, ambasadorului Pase i s-a eliberat un „document" prin care i se permite să circule numai pe cîteva străzi din apropierea sediului O.N.U.

Timpul probabil pentru zilele de 24, 25 şi 26 decembrie

In următoarele trei zile, la noi în ţară, vremea se va menţine caldă, cu îngheţ slab noaptea şi dezgheţ general ziua. Cerul devine schimbător. Ploi temporare vor cădea în Banat, Transilvania şi cîmpia Dunării, iar în munţi va ninge uşor. Dimineaţa şi seara, ceaţă.

Şedinţa de închidere a celei de a 10-a sesiuni a Adunării Generale O.N.U.

Declaraţia reprezentantului R. P. Romîne

NEW YORK 21 (Agerpres). — TASS transmite: După cum s-a mai anunţat, la 20 decembrie şi-a încheiat lucrările cea de a 10-a sesiune a Adunării Generale O.N.U.

La această şedinţă au participat din partea Republicii Populare Romîne, I. Dolezal, însărcinatul cu afaceri ad-interim al R.P.R. în S.U.A. şi C. Dumitrăchescu, secretar de legaţie.

Şefii mai multor delegaţii au făcut apoi scurte declaraţii.

Şeful delegaţiei U.R.S.S., V. V. Kuzneţov, a subliniat că cea de a 10-a sesiune a Adunării Generale s-a întrunit în condiţiile micşorării încordării internaţionale. Rezolvarea problemei admiterii de noi membri în O.N.U. reprezintă fără îndoială o contribuţie preţioasă la cauza colaborării internaţionale şi a consolidării O.N.U. V. V. Kuzneţov a subliniat totodată că Adunarea Generală nu a intreprins nici o acţiune nouă pentru rezolvarea problemei dezarmării şi interzicerii armei atomice şi cu hidrogen. Rezoluţia adoptată de Adunarea Generală în această problemă, a spus el, nu conţine măsuri pentru traducerea în fapt a dezarmării.

Cu acest prilej, însărcinatul cu afaceri ad-interim al R.P.R. la Washington, care a reprezentat R.P.R. la cea de a X-a sesiune a O.N.U., a exprimat satisfacţia guvernului romîn faţă de hotărîrile Consiliului de Securitate şi Adunării Generale care au admis R.P.R. ca membră a O.N.U. Admiterea noastră — a spus el — a constituit o parte din importanta acţiune care a marcat un pas de seamă spre universalitate. In numele guvernului meu doresc să mulţumesc nu numai delegaţiilor care au votat pentru admiterea R.P.R., ci şi delegaţiilor şi conducătorilor unor organisme ale O.N.U., care prin sprijinul lor au înlesnit R.P.R. să-şi ocupe locul cuvenit în această organizaţie.

Mai departe reprezentantul R. P. Romîne a spus:

„Guvernul romîn declară că va urma cu fermitate principiile Cartei Naţiunilor Unite şi va sprijini toate propunerile care vor face posibilă atingerea înaltelor obiective ale Cartei. Guvernul Republicii Populare Romîne va contribui activ la îndeplinirea obiectivelor supreme ale O.N.U. — consolidarea unei păci trainice şi realizarea securităţii tuturor popoarelor lumii".

In cadrul şedinţei au mai luat cuvîntul reprezentanţii a numeroase alte ţări.

La ora 12,48, ora locală, cea de a 10-a sesiune a Adunării Generale O.N.U. a luat sfîrşit.

Poporul Iordaniei se opune atragerii sale în pactul agresiv de la Bagdad

In ultima vreme, organizatorii pactului militar agresiv de la Bagdad şi-au sporit manevrele şi presiunile pentru a determina şi alte ţări din Orientul Mijlociu şi Apropiat să adere la acest bloc războinic.

Asaltul diplomaţiei pactelor agresive s-a dezlănţuit acum asupra Iordaniei. Conducerea operativă directă a acestei noi „operaţii" diplomatice a fost încredinţată chiar şefului statului major al armatei engleze, generalul Templer. Acest general este bine cunoscut lumii, mai ales din timpul cînd a condus operaţiile de masacrare a patrioţilor malaezi.

Pentru îndeplinirea noii misiuni primite, generalul Templer s-a deplasat în capitala Iordaniei, oraşul Amman. Sosirea lui în Amman s-a făcut imediat simţită. Guvernul condus de Said-el-Mufti, care, după cum se ştie, refuzase să adere la pactul de la Bagdad, a fost silit să demisioneze. Şeful statului major al armatei Iordaniei a fost de asemenea îndepărtat din funcţie pentru motivul că ar fi sprijinit aşa-zisul complot împotriva Angliei. Regele Iordaniei, Hussein, a numit un nou guvern, în frunte cu Majali, care s-a declarat gata să adere la pactul de la Bagdad împotriva voinţei poporului iordanian şi a celorlalte popoare arabe care se opun intrării în acest bloc militar agresiv.

Cele întîmplate în Iordania după sosirea lui Templer au fost viu comentate în cercurile politice apusene şi în presa occidentală, care s-a şi grăbit să vorbească despre un aşa-zis nou succes al diplomaţiei engleze. Unele agenţii de presă apusene au transmis chiar ştiri potrivit cărora Iordania ar fi aderat la pactul de la Bagdad.

Bucuriei prea timpurii a cercurilor politice apusene i-au pus însă capăt cele întîmplate ulterior în Iordania. Masele populare iordaniene, care se opun cu toată hotărîrea la înglobarea lor în blocul războinic de la Bagdad, au organizat mari acţiuni şi manifestaţii de protest împotriva manevrelor urzite de cercurile imperialiste prin trimisul lor, generalul Templer. Lupta poporului împotriva atragerii Iordaniei la pactul de la Bagad a luat o amploare uriaşă. Ziarele egiptene „Al-Ahram" şi „Al-Gumburia" aseamănă această luptă cu o adevărată răscoală populară.

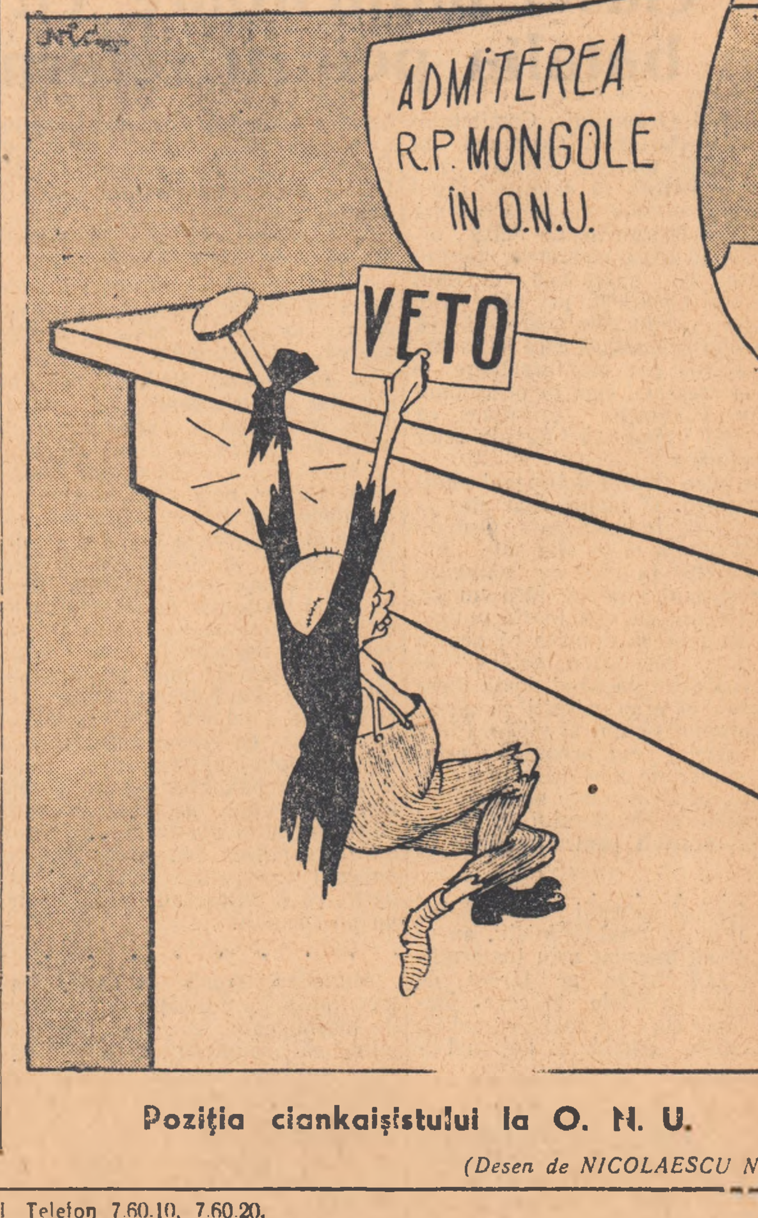
Manifestaţiile populare de protest n-au putut fi împiedicate nici de intervenţia trupelor legiunii arabe (trupe comandate de ofiţeri englezi) şi nici de poliţie. Cu toate represaliile (în cîteva zile au fost închise sute de persoane şi operate arestări în masă), populaţia a continuat cu şi mai multă hotărîre demonstraţiile de protest. Ca urmare a acestui protest, guvernul lui Majali, care trebuia să semneze aderarea la pactul de la Bagdad, şi-a dat demisia la numai 6 zile de la instalarea sa. S-a anunţat că regele a dizolvat parlamentul şi că a hotărît ca peste patru luni să se ţină alegeri generale.

După cum transmit agenţiile de presă, în urma situaţiei create, tratativele pentru aderarea Iordaniei la pactul de la Bagdad au fost întrerupte. Aşa cum scria ziarul indian „Times of India", „acest lucru dovedeşte că în cercurile politice de la Amman se recunoaşte gravitatea situaţiei şi consecinţele la care ar duce continuarea cu încăpăţînare a unei politici contrare intereselor poporului iordanian".

In lupta sa împotriva manevrelor cercurilor imperialiste războinice, poporul Iordaniei are un puternic sprijin din partea întregii lumi arabe care respinge pactul agresiv de la Bagdad. Lupta poporului Iordaniei, ca şi sprijinul pe care îl primeşte în această luptă din partea popoarelor arabe, arată că cercurilor imperialiste războinice le este tot mai greu să încalce voinţa popoarelor Orientului Mijlociu şi Apropiat, chiar dacă guvernele unor ţări din această parte a lumii le slujesc cu credinţă.

A. N.

Reprezentantul ciankaişist în Consiliul de Securitate, care de fapt nu reprezintă pe nimeni, a făcut totuşi uz de dreptul de veto, împiedicînd astfel adoptarea unei recomandări ce fusese adoptată cu mare majoritate de Adunarea Generală O.N.U. Indrăzneala ciankaişistului, aşa cum remarcau o serie de ziare apusene, pune şi mai mult sub semnul întrebării rămînerea pe mai departe a acestuia în Consiliul de Securitate.

Poziţia ciankaişistului la O. N. U.

(Desen de NICOLAESCU NIC.)

„Agricultura Nouă", organ al Ministerului Agriculturii şi Silviculturii din R P R. Apare de două ori pe săptămînă Redacţia: Bucureşti, Piaţa Scînteii Telefon 7.60.10, 7.60.20.
Abonamente pe: 3 luni, 5 lei; pe 6 luni, 10 lei; pe 1 an, 20 lei. Abonamentele se fac de către oficiile poştale, factorii poştali, difuzorii voluntari de la sate, din gospodării colective, gospodării agricole de stat şi S.M.T.